

‘အို...ဒီလိုလည်း တောထွက်ဖို့ မဟုတ်သေးပါဘူး မောင်မောင်’
 ‘အနို့ ဘယ်လိုလဲ’

‘မောင်မောင်များမှာ စကြာယာဉ်ပျံတွေကလည်း ခြေတော်ရင်းကို
 ရောက်လာ၊ ဘုန်းတော် ကံတော်တွေကလည်း တိုးသည်ထက်တိုး။ ဒီလို
 အခါမျိုးများမှာ သံဝေဂ ယူတော်မမူဘဲ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်တွေကို
 သိမ်းယူတော်မူရော။ ဒီတော့ တစ်ရာသော မင်းအပေါင်းတို့က သမီးကညာ
 လှလှကလေးတွေကို ဆက်သလာမှာပဲ။ ဒီလို ဆက်သလာရင် မောင်မောင်
 ဖျား ဖျာ ကျွန်မတို့ကို မေ့သွားမှာပေါ့ မောင်မောင်’

‘အောင်မယ်၊ မောင်မောင့်ဆီကို စကြာရတနာတောင် မရောက်
 သချင်ဘူး ထင်တယ်’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပေါင်ပါ ဘုရား၊ အထင်လွဲတော်မမူပါနှင့်။
 ဖျာ ကျွန်မမှာ မောင်မောင့်ကို ဒီတစ်သက်မှာ စကြာရတနာကို ရတော်မူရုံ
 မျှမက ဤကမ္ဘာ ကုန်ဆုံးသွားသည့်တိုင်အောင် ဘုန်းတော် သမ္မာတော်နဲ့
 မကွေမကွဲ စံတော်မူစေချင်ပါတယ်။ မောင်ဖျား၊ ဖျာ ကျွန်မတို့ကို မမေ့ဖို့သာ
 လျှောက်ရတာပါ မောင်မောင်’

‘အေးပါဟယ် မမေ့ပါဘူး၊ ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်
 ဆိုတဲ့ စာဆို ရှိလို့ပါ’

‘စာဆိုရှိတာနဲ့ ဖျာကျွန်မတို့ သမီးကညာကလေးတွေမှာ စုစုပြီး
 လွမ်းရ၊ မျှော်ရ၊ စိတ်ညစ်ရတော့မှာလား မောင်မောင်’

‘ဟားဟား ဟားဟား၊ မိမိက သမီးကညာကလေးတွေအတွက်
 ကူပြောနေတာကိုး။ မိမိကသာ ကူပြောတာ၊ တချို့ မိဖုရားတွေက ပျော်
 တောင် ပျော်နေကြသေးတယ်၊ မိမိကော မပျော်ဘူးလား’

‘ပျော်တော့ ပျော်ပါရဲ့ ဘုရား၊ စိတ်တော့ မချမ်းသာပါ မောင်မောင်’

‘တော် တော် တော်၊ မနက်စောစောစီးစီး စိတ်မချမ်းသာဘူးဆိုတဲ့

စကားကို မောင်မောင် မကြားချင်ဘူး တိတ်တော့' ပြည့်ရှင်မင်းလည်း မျက်မှောင်ကုတ်လာ၏။

အခန်း (၁၀)

သာယာသော ဂန္ဓမာမင်းသမီး၏ အသံနှင့် အောသော ပြည့်ရှင်မင်း၏ အသံတို့လည်း ရပ်စဲသွားပြီဖြစ်သဖြင့် တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ ဝေဘူလနှင့် ဝေဘာလ မင်းသမီးတို့လည်း ပြည့်ရှင်အား နဲ့သာရည် လိမ်းကျံပြီးသဖြင့် ဝတ်လဲတော်ကို ဝတ်ဆင်ပေး၏။ နောက် အသပြာ တစ်သိန်း ထိုက်သော ပုဆိုးကို ဆီးပေးပြန်၏။ နောက် ဟင်္သာခြေနင်းကို စီးပေးပြန်၏။ ဂန္ဓမာမင်းသမီးမှာလည်း မသာယာသော မျက်နှာကို ပြုံးချင် ယောင်ဆောင်ကာ ဒေါနဆီ လိမ်းသပြီးသော ပြည့်ရှင်၏ ဆံပင် သျှောင်ထုံး၍ ဖောင်းတော်ပေါင်း ဆင်လျက် ပေးလေသည်။

၎င်းနောက် ပြည့်ရှင်မင်းလည်း ဆက်သလာသော အချိုအချဉ် အဖျော်တို့ကို ပွဲတော်တည်လေသည်။ ပြီးသောအခါ 'ကိုင်း...မိဖုရားများ ကြွကြပေရော'ဟု အောသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၁)

ကိုယ်လုပ်တော် ခြောက်ယောက်တို့လည်း ပွဲတော်အုပ်များကို သိမ်းယူ၍ ရှေ့က ထွက်လာကြသည်။ မိဖုရားကလေး သုံးပါးလည်း ခေါင်းများကိုငုံကာ နောက်ကလိုက်၍ ထွက်လာလေသည်။ အပေါက်ဝနားသို့ ရောက်သောအခါ 'ဂန္ဓာဝံ' ဟု ပြည့်ရှင်မင်းကြီး၏ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဂန္ဓမာ မင်းသမီးလည်း ပြုံး၍ အဆောင်တော်သို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ ဂန္ဓမာ ဝင်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် 'အို... မောင်မောင့်' ဟူသော အောင့် သက်သက် အသံကလေးလည်း ချစ်စရာကောင်းအောင် မြည်လိုက်ပြန်လေ

သည်။ ထိုအခါ အပေါက်ဝ၌ စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဝေဘူလ မင်းသမီးနှင့် ဝေဘာလ မင်းသမီးတို့၏ မျက်လုံးကလေးများမှာ ရုတ်တရက် ပြူးကျယ် သွားလေသည်။ သို့သော် ကြောက်စရာမရှိ၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထို အသံမှာ ပြည့်ရှင်မင်းတရား၏ အဆောင်တော်မှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ချက်ချင်းပင်လျှင် ဂန္ဓမာမင်းသမီးလည်း ယုန်မကလေးပမာ အူရွှင် ကာ ခုန်ပျံထွက်လာ၍ အဖော် မင်းသမီးနှစ်ပါးကို ဖက်ကာ ထပ်မံရယ်မော ရင်း ထွက်သွားကြလေသည်။ တံခါးဝတွင် တံခါးစောင့်လျက်နေသော တံခါးစောင့်တစ်ယောက်မှာ ရယ်ကာ မောကာ သွားကြသော မင်းသမီးများ ကို တစေ့တစောင်းကြည့်ကာ “ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရတာ တယ် ပျော်စရာ ကောင်းတာပဲ” ဟု စိတ်ထဲက မခန့်မညား မရှိမသေစွာ တွေးတောကာ နေလေ၏။ ပြည့်ရှင်မင်းများ ၎င်း၏အတွေးကို သိတော်မူလိုက်လျှင် ဒီတံခါးစောင့်ဟာ ဒီနေရာမှာပင် လက်စွဲတော် သံလျက်နှင့် အပိုင်းခံရတော့ မည် အမှန်တည်း။ သို့ရာတွင် စိတ်ထဲက တွေးကြံခြင်းမှာ တွေးကြံသူတစ်ဦး သာလျှင် သိစွမ်းနိုင်သဖြင့် ရှင်ဘုရင်မှာ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဓားနှင့် မပိုင်းနိုင်။ ထိုတံခါးစောင့်သည် မိမိ၏ နံခန္ဓာ၏ တန်ခိုးသတ္တိကို များစွာ ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းလေသည်။

အခန်း (၁၂)

အခန်းတွင်းတွင် ပြည့်ရှင်မင်းလည်း လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်ကာ စကြိုလျှောက်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ လျှောက်နေရာမှ ကြေးမုံပြင်ရှေ့ တွင် ရပ်ပြန်ကာ ဗောင်းတော်စကိုပြင်၍ “ခေါင်းပေါင်းကလည်း ကျပ် လိုက်တာ၊ ဒီမင်းသမီးဟာ ငါ့ကို မုန်းမုန်းရှိတာနဲ့ ကျပ်နေအောင် ပေါင်းသွား တယ် ထင်တယ်၊ ဒီမင်းသမီးဟာ ဇွတ်ချည်းပဲ” ဟု တွေးလျက်နေ၏။

တစ်ဖန် ကြေးမုံအနီးသို့ တိုး၍ ကပ်ကာ တွန့်လှလှနေသော မိမိ၏ပါးရေကို စမ်းသပ်ရင်း ကြေးမုံကို ကြည့်ပြန်၏။ ကြေးမုံမှခွာ၍ စင်္ကြံလျှောက်ပြန်၏။ လျှောက်ရင်း “အင်း စင်္ကြာရတနာတော့ ငါ့ဆီကို လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာထဲမှာက လာတတ်တယ် ဆိုလို့သာ ငါ့မှာ အတွေးနဲ့ လွမ်း လွမ်း နေရတာပဲ၊ လာမှာတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ အင်း...ဆံလည်း ဖြူချင်လာပြီ၊ ပါးရေလည်း တွန့်ချင်လာပြီ၊ ဒါဟာ သေဘက်ကို နီးနီးလာတဲ့ နိမိတ်ပဲ။ သေတယ် ဆိုတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ တစ်နေ့နေ့မှာ သေမင်းကတော့ ငါ့ဆီ လာမှာပဲ၊ နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ အခု မသေခင် ရှင်ဘုရင် ဖြစ်နေလို့သာ အများက ဒူးတုပ်ကြ၊ ဝပ်ကြ၊ ရှိခိုးကြ၊ ကြောက်ကြတာပဲ။ ငါ သေသွားတဲ့ အခါမှာလည်း ခဏတစ်ဖြုတ်သာ ငိုကြ ယိုကြ၊ ပူဆွေးကြမှာပဲ၊ တော်တော် ကြာရင် ငါ့ကို သတိတောင် ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဂန္ဓမာကတော့ ‘မောင်မောင့်ကို ဤကမ္ဘာ ကုန်ဆုံးသွားသည့်တိုင်အောင် ဘုန်းတော် သမ္ဘာတော် ကြီးစေချင်တယ်တဲ့’။ အတော်ပင်လီပြောတဲ့ ဂန္ဓမာပဲ။ တကယ်ဆိုတော့ ဘာမှ မလုပ်ဘဲနေရင် မိုးကျရွှေကိုယ်လို ဘယ်က ဘုန်းတော်ကြီးက ရောက်လာမှာလဲ၊ အင်း... တစ်ခုခုကိုတော့ လုပ်ဦးမှာပဲ၊ နံနက် ညီလာခံမှာ မှူးမတ်တွေနဲ့ စီမံမယ်”ဟု တွေးလျက် နေလေသည်။

ယင်းသို့လျှင် ပြည်ကြီးရှင်သည် တွေးရင်း စင်္ကြံလျှောက်၊ လျှောက်ရင်း တွေးကာနေရာ အတန်ကြာလျှင် ဗဟိုရံစည်တော်ကြီးလည်း ပြည်လုံး သိမ့်သွားအောင် မြည်ဟိန်းလိုက်လေ၏။ ဘာယာပြည့်ရှင်လည်း အဆောင်တော်မှ ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်လေသတည်း။

အခန်း (၁၃)

နန်းတော်ဆောင်ဝယ် မင်းသမီးများက ဘာယာပြည့်ရှင်အား အမွှေးနံ့သာ သ နေကြသောအချိန်တွင် ဘာယာရွှေပြည်တော်တွင်းရှိ အမတ်ချုပ်ကြီး သီရိကျော်ခေါင်၏ အိမ်ခန်းတွင် ဝန်ကတော်ကြီးသည် ဝန်ကြီးချုပ် စားသုံး

ရန် ဇေယျသပြေသီးမှည့်များကို အခွံနွာ၍ နေသည်။ နွာပြီးသော အသီးများကိုလည်း ဝန်ကြီးက ဝါးစားလျက် နေလေသည်။

‘ဘယ့်နဲ့ မောင်မောင်ရဲ့၊ စားမှာ ဖြောင့်ဖြောင့်စားစမ်းပါ။ အစဉ်းစားက တယ်ကြီးတာကိုး။ ဟော...ရော့ရော့၊ ဒီအလုံးကလေးကို စားတော်မူလိုက်ပါဦး’

သီရိကျော်ခေါင်လည်း သစ်သီးကို လှမ်းယူကာ ပါးစပ်ထဲသို့ထည့်၍ တဖြည်းဖြည်း စားရင်း မျိုရင်း-

‘ဒီကနေ့ ရက်ရာဇာလား၊ ပြဿဒါးလား မိမိဌဲ’

‘ဒီနေ့လား၊ အို...စားမှာသာ စားတော်မူပါဦး’

‘မဟုတ်ဘူး မိမိရေ၊ ညက အိပ်မက်ကလည်း တယ် မကောင်းဘူး၊ ဒီမနက် မျက်ခုံးများလည်း တယ်လှုပ်တယ်။ မင်းခစား ဆိုတာမျိုးဟာ တယ်ခက်တာပဲ၊ ကမ်းနားသစ်ပင်တဲ့ကွယ့်’

‘အို...မောင်မောင်ကလည်းပဲ အိပ်မက်တို့၊ မျက်ခုံးလှုပ်တာတို့ကိုသာ အမှုထားနေတာပဲ။ မောင်မောင်မှာ ဒီတစ်ခါလည်း မဟုတ်၊ ခဏခဏ အိပ်မက်မက်၊ ခဏခဏ မျက်ခုံးလှုပ်နေတာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ဘာမှ ထူးခြားတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်လိမ့်မပေါ့။ အလကား အတွေးတွေနဲ့ ပူပန်နေတာကိုး၊ ပူပန်စရာတွေ ရှားလို့လား’

‘ဒီလမှာ ဗေဒင်လည်း မမေးရသေးဘူး’

‘လာပြန်ပါပြီ၊ ဗေဒင်မေးလည်း ဗေဒင်ဆရာက အကောင်းချည်း ဟောတာပဲ မဟုတ်လား၊ ညံ့တဲ့အခါများမှာလည်း ယတြာ အပြုခိုင်းတာပဲ မဟုတ်လား။ စင်စစ်မှာတော့ ရှင်ဘုရင်ကိုသာ မြှောက်ပင့်ပြီး ပြောပါ။ ဘာမှ ဘေးမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အခု ကြီးပွားနေတာဟာ ရှင်ဘုရင်ကို မြှောက်ပင့်ပြီး ပြောနေလို့ မဟုတ်လား မောင်မောင်ဌဲ’

‘အမယ်လေး... ရှင်ဘုရင်ကပေတဲ့ အပါးအနပ်။ ကြည့်မြှောက်ရတယ် မိမိဌဲ’

‘ဪ...မောင်မောင်နယ်၊ ရှင်ဘုရင် အကြိုက်ကို လိုက်ပြောရတာဟာ လွယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အနီ...ရှင်ဘုရင်ကို မြှောက်ပင့်ပြောဖို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပညာတွေ သင်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ တော်ရုံတန်ရုံ ပညာနဲ့လည်း ရှင်ဘုရင်ကို ဘာ မြှောက်တတ်ပါ့မလဲ မောင်မောင်နဲ့’

‘အင်း...ငါ ပညာသင်လာတာတွေဟာ နောက်ဆုံးကျတော့ ရှင်ဘုရင်ကို မြှောက်ပြောဖို့ ဖြစ်နေပါပေါ့လား’

‘အို... မောင်မောင်မှာ အခုမှ တွေးမိသလား၊ အနီ...ရှင်ဘုရင်ကိုက အမြှောက်ကြိုက်နေတော့ ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ၊ သူ မကြိုက်အောင် လုပ်ရင်လည်း သူက သတ်ပစ်မှာ။ အသက်တစ်ချောင်းဆိုတာ ရနိုင်ခဲ့ဘိခြင်း၊ သူ့အကြိုက်ကိုသာ မြှောက်ပြောပါ၊ နောက်တော့မှ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်တာပေါ့၊ ဒါမှ လူလိမ္မာလို့ ခေါ်တယ်။ ကဲ ကဲ...ဒါကလေးကို စားလိုက်ပါဦး၊ ဝမ်းယောင်ကလေး၊ တယ် ချိုမယ်’

သီရိကျော်ခေါင်လည်း တဖြည်းဖြည်း ဝါးစားရင်း ခေါင်းကုတ်၏။ ၎င်းနောက် ထိုင်ရာမှ ထ ပြီးလျှင် ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်ဝဆီသို့သွား၍ ငေးမျှော်ကာနေသည်။

အခန်း (၁၄)

အိမ်အပြင် ဝင်းတော်အတွင်း၌ သစ်ပင်ကြီးငယ် များစွာရှိသည်။ အချို့ပင်စည်ကြီးများတွင် နွယ်ပင်တို့သည် လိမ်ခွေ၍ နေကြသည်။ နွယ်ရွက်နှင့်တကွ နွယ်ပွင့် နီဖန့်ဖန့်ကလေးများမှာလည်း နံနက် နှင်းရည်ကို ဝလင်စွာ သောက်ပြီးသဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့်ပင် နေကြသည်။ နေရောင်ခြည်လည်း ပွင့်လင်းလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အရွက်ဖုံးကွယ်လျက်နေသော သစ်ကိုင်းများပေါ်တွင် ကြက်တူရွေးများသည် ကျီကျီကျာကျာ အော်မြည်လျက် နေကြသည်။ မြေပေါ်တွင် ပိုးပုရွက် အတန်းကလေးများလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်စ ပြုလေပြီ။

အခန်း (၁၅)

ပြတင်းအနားတွင် ထွက်မျှော်နေသော သီရိကျော်ခေါင်လည်း ဇေမ္မူ သပြေသီးကို ဝါးနေရင်း အစေ့နှင့် အမျှင်တို့ကို ထွေးထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ဝန်ကတော်ရှိရာသို့ ပြန်လာလေသည်။

‘လှည်းယာဉ်တော် ပြင်ပြီးပြီလား’

‘ပြင်ပြီးပါပြီ မောင်မောင်၊ အစဉ်းစားတွေ နက်မနေပါနဲ့လေ၊ စိတ်ပျော်ပျော် ထားပါ။ ကိုယ်လွတ်လပ် ကိုယ်ချမ်းသာဖို့ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ မောင်မောင်။ ဒီရှင်ဘုရင်ရဲ့ လက်ထက်တော်မှာ ဘာပင်ပန်းလို့လဲ၊ အလိုက်သင့် မြှောက်ပင့်ပြီး ပြောရရုံပဲ မဟုတ်လား’

အမတ်ကြီးလည်း ငြိမ်သက်စွာ ငေး၍ နေလေသည်။ ဝန်ကတော်လည်း ဆက်လက်၍ စကားလက်စသတ်လိုက်သည်မှာ-

‘မောင်မောင်ရယ်... လောကမှာ လက်ကနည်းပေမယ့် နှုတ်များများနဲ့ စခန်းသွားတတ်ရင် တွင်ကျယ်တာပဲ မောင်မောင်ရဲ့’

အမတ်ကြီးလည်း မချိမဆံ့သော အမူအရာနှင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်လေ၏။ တစ်ဖန် ဘာယာပြည်ကြီးရှင် စံတော်မူရာ ဘုံကိုးဆင့်နှင့် တင့်တယ်သော ပြာသာဒ်ကို တစ်ချက်မျှော်ကြည့်၍ ခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသတည်း။

အခန်း (၁၆)

အမတ်ကြီး စီးသွားသော နွားလားဥဿဘလေးကောင် က သောခြောက်စထောင် လှည်းကြီးလည်း မင်းလမ်းမ တစ်လျှောက်တွင် ခြံ့ ဆည်းလည်း သံတို့ဖြင့် သဲသဲညံကာ လိမ့်သွားလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ၎င်းလှည်းသည် သူတောင်းစား၊ ဒွန်းစဏ္ဍား၊ ဗျပ်ထိုး ခေါင်းရွက် ဈေးသည်များ၊ အကျိုးအကန်းများ၊ ပွဲလမ်းသဘင်မှ ပြန်လာကြသူများ၊ ဆွမ်းခံထွက်လာသော ရဟန်းများ၊ ဣန္ဒြေကို ရောင်းစားခဲ့သော ပြည့်တန်ဆာမများ၊ ဘုရား

စေတီများတို့သို့ အဖူးအမြော် သွားကြသူများ၊ အိမ်မရှိ၊ သခင်မရှိသော
ခွေးများတို့ကို ဂရုမပြုသောအနေဖြင့် ကျော်လွန်သွားပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌
လွှတ်တော်တံခါးဝသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသတည်း။

အခန်း (၁၇)

လွှတ်တော်၏ အပြင်ဆောင်တွင် ဝန်ကြီးနှင့် ဝန် မပျို့တပျို့ တစ်စုံတို့သည်
ရောက်နေနှင့်ကြလေပြီ။ အချို့သည် ညဉ့်က အိပ်ပျက်လာခဲ့၍လား မသိ၊
ဝိုင်တိုင်တိုင် ဖြစ်နေကြ၏။ အချို့သည် ဘာသိဘာသာ ဣန္ဒြေရရ နေကြ၏။
အချို့သည် ညက ခင်းကျင်းကပြသော ပွဲသဘင်အကြောင်းကို ပြောနေကြ
၏။ အချို့သည် အနောက်ဆောင်က အပျို့တော်များ အကြောင်းကို တီးတိုး
ပြော၍ ရယ်မောနေကြ၏။ အချို့သည် ဘောဂဗလ သူဌေးအိမ်၌ ညက
တိုက်ကျွေးလိုက်သော အသူရာတို့သာ မူးလေ့ရှိကြသော သေရည်၏
အရသာကို ဆန်းစစ်ဝေဖန် နေကြ၏။ အားလုံး တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ပြောနေကြသည်မှာ တစ်ဆောင်လုံး ကျွက်စီကျွက်စီညံလျက် ရှိလေသည်။

အခန်း (၁၈)

ထိုသို့ ကျွက်စီကျွက်စီ ညံနေသော အဆောင်ထဲတွင် ဝန်ပျို့တစ်ဦးနှင့်
ဝန်ကြီးတစ်ဦးတို့သည် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိတိုင်း ပြုံးလည်း ပြုံးကြ၍ မသင်္ကာ
သော အမူအရာကိုလည်း ပြုကြ၏။ နောက်တစ်ခါ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြ
သောအခါ ဝန်ကြီးဖြစ်သူသည် ရှိုးတိုးရှုန်တန် မျက်နှာထားဖြင့် ဝန်ပျို့
အနီးသို့ သွား၍ ‘ပုစွန် ခပ်နေတဲ့လူကို ငါးမျှားရာက နေပြီး မြင်သလိုဆိုတဲ့
စကားဥပမာဟာ ဘာဆိုလိုတာတုံး၊ စာဆိုမင်းကလေးရဲ့’ ဟု မေးလိုက်
လေ၏။

ဝန်ပျို့စာဆိုကလေးသည် အနည်းငယ် တွေဝေနေပြီးမှ နှစ်ခါ သုံးခါ
ချောင်းဟန်၍-

‘ဝန်မင်းနဲ့ ကျွန်တော်ပေါ့။ ညကဟာ မဟုတ်လား၊ ဝန်မင်းက အခုတော့ ဣန္ဒြေလုပ်နေလိုက်တာ။ လား လား...ဒါမျိုးဆိုတာ မျက်နှာ မချိုမချင်ထားရတယ် ဝန်မင်းရဲ့’

‘အေးဗျာ၊ ညက တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ မြောက်ကျွန်းသူဟာ ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲဗျ။ တကယ့်ကို ရက်ရက်စက်စက် ချောတာ လှတာကိုးဗျ။ ကျုပ်ဗျာ ဒီအရွယ် ရောက်လာပြီ၊ ဒီတစ်ခါကျမှပဲ မြောက်ကျွန်းသူရဲ့ လှဟန် ကြော့ဟန်ကို မြင်ဖူးတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ပါပဲ။ ဒီဘက်မှာတော့ ကျုပ်က တယ်မစွမ်းလှဘူးဗျ။ ဒီတော့ အပြော အရေးမှာ ဖွေးဖွေးဖြူသွား အောင် ပြောတတ် ရေးတတ်တဲ့ စာဆို မင်းကလေးကို ကပ်ရတော့မှာပဲ’

‘ကပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကပ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ စိတ်ထဲက ဘယ်လိုမှ မပါပေမယ့်၊ ဘယ်စေတနာမှ မရှိပေမယ့် အကြောင်းဆိုက်ရာ အဖြာဖြာတို့ကို မဟာကဗျာ၊ ကဝိလက္ခဏာပါပါ၊ ဘယ်ညာ ဘယ်သို့၊ အနို့လို သို့လို စသည်ဖြင့် အကြောင်းအားလျော်စွာ ပြောတတ် ရေးတတ် သကိုးဗျ’

‘ဒါမှ ထူးခြားတဲ့လူ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီလို ထူးခြားမှလည်း စာဆိုပညာရှိ ကဝိမည်တာပေါ့။ ဟိုနား သွားရအောင်၊ လာဗျာ’

ဝန်ကြီးသည် ဝန်ပျိုစာဆိုကလေးကို လက်ကုတ်၍ အဆောင်၏ တစ်ထောင့်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။

အခန်း (၁၉)

တစ်ထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ ဝန်ကြီးနှင့် ဝန်ပျိုစာဆိုတို့သည် ချမ်း၍ ကုပ်နေကြသော ကြောင်ငယ်နှစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခေါင်းချင်းဆိုင် ထိုင်မိကြ လေသည်။ ထိုအခါ စာဆိုကလေးက ပြောလိုက်သည်မှာ...

‘ဟိုညက ဝန်မင်းမြင်တဲ့ မြောက်ကျွန်းသူကလေးဟာ ရက်ရက် စက်စက် လှပါပေတယ် ဝန်မင်း။ ဆံပင်က ပိတုန်းရောင်၊ ဆံပင်အဖျားက

သားလှီးစား၊ မျက်လုံးက သမင်မငယ်ရဲ့ မျက်လုံး၊ နှုတ်ခမ်းက ပတ္တမြားသွေး၊ လည်တိုင်က ဖော့ဖယောင်း၊ လက်ချောင်းက သွယ်ပျောင်း၊ ကိုယ်ဟန်က နွဲ့နောင်း၊ မကောင်းဆိုတာ နုတ္တိ၊ ပကတိအသစ်၊ ဘာယာပြည်ကြီးရဲ့ အနှစ်ပေါ့။ နို့ပေမဲ့ ဒီလိုရှိတယ် ဝန်မင်းရဲ့၊ ကိုယ်က ချစ်ခင် မြတ်နိုးလို့ လှတယ် ချောတယ် ထင်နေပေမယ့် သျှတ္တရကျမ်းနဲ့ညီမှ လှတယ်၊ ချောတယ်လို့ ယူဆရတယ်။ ဟော...ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ တိုင်မှာကပ်နေတဲ့ အကောင် နှစ်ကောင်ဟာ ပက်ကျိ မဟုတ်လား၊ အင်း... ဟုတ်တာပေါ့၊ သူတို့ဟာ လင်မယားပဲ၊ လင်လုပ်တဲ့ ပက်ကျိဟာ သူ့မျက်စိထဲမှာ မယား ပက်ကျိကို ဒေဝစ္ဆရာ နတ်သမီးထက် လှတယ်လို့ သူထင်နေမှာပဲ၊ သူ့အထင် ဟာ မှန်တာပဲ။ နို့ပေတဲ့ မှားတယ်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပက်ကျိရဲ့ လှဟန် ကြော့ဟန်ဟာ သျှတ္တရကျမ်းအဆိုနဲ့ မညီဘူးဗျ။ ကျမ်းဆိုနဲ့ မညီလျှင် မှားတယ်လို့ ယူဆရမယ်။ ဝန်မင်း မြင်ခဲ့တဲ့ မြောက်ကျွန်းသူလေးဟာ လှတော့ လှတယ်လို့ ကျွန်တော်လည်း အထင်သားပဲ၊ နို့ပေတဲ့ သူ့မျက်နှာက မြောက်ကျွန်းသူပီပီ လေးထောင့်ဖြစ်နေတော့ ခက်တယ်ဗျာ၊ သျှတ္တရကျမ်း ဆိုနဲ့ မညီဘူးဗျာ၊ မညီလျှင် မလှရဘူးဗျာ’

‘ဟာ... စာဆိုတော်မင်းနှယ်၊ မျက်နှာ လေးထောင့်ဖြစ်နေကော ဘာဖြစ်သလဲဗျာ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲက လှတယ်ထင်လျှင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ သျှတ္တရကျမ်းရဲ့ အဆိုအမိန့်နဲ့ ညှိနေဖို့ လိုသေးသလားဗျာ’

‘ကျွန်တော့်အဖို့မှာ လိုသဗျာ ဝန်မင်းရ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီမြောက်ကျွန်းသူကလေးဟာ တကယ်ပဲ လှတယ်လို့ အောက်မေ့နေပေတဲ့ သျှတ္တရကျမ်းနဲ့ မညီတဲ့အတွက် လှတယ်လို့ မပြောဝံ့ဘူးဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဟာ သျှတ္တရကျမ်းတောထဲမှာသာ ကြီးပြင်းပြီး အနေ ကြာခဲ့ရတော့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် အစိုးမရဝံ့တော့ဘူး၊ ဘာမဆို သျှတ္တရ ကျမ်းနဲ့ ညှိရမှ စိတ်ချမ်းသာတယ်ဗျာ၊ သျှတ္တရကျမ်းနဲ့ မညီရလျှင် ကျွန်တော် နေမကောင်းဘူးဗျာ’

‘အို...စာဆိုကလေးနုယ့်၊ မြောက်ကျွန်းသူရဲ့ အလှကို မျက်ဝါး ထင်ထင် မြင်နေရတော့ ကိုယ့်မှာ စေတနာဖြစ်လာတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်စေတနာ ကို ဘာ မပြောရဲစရာ ရှိသလဲ၊ ရဲရမှာပေါ့’

‘နှစ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက ရဲမလာရလို့ မရဲနိုင်တော့ဘူးဗျ။ ရှေးရှေးက ရေးခဲ့တဲ့ သျှတ္တရကျမ်း အဆိုတိုင်းဟာ မှန်တာချည်းပဲလို့သာ အသင် အကြား ခံလာရတော့ ကိုယ့်ညာဏ်ကို သုံးရမှန်း မသိဘဲ အမှတ်မဲ့ နေလာတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့စိတ်ကို အခုချက်ချင်း ကျွန်တော် မပြောင်းနိုင်ဘူးဗျ။ မပြောင်းပါရစေနဲ့ဗျ’

‘ကဲ...ကဲ...မငိုပါနဲ့ဗျာ၊ ငိုစရာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မပြောင်းနိုင် သေးလျှင်လည်း နေသေးတာပေါ့။ ကိုင်း...ကိုင်း၊ အဲဒီညက တွေ့ခဲ့တဲ့ မြောက်ကျွန်းသူကလေး လှကြောင်း ချောကြောင်းကို နွဲ့ဖွဲ့ပြီး တေးတစ်ပုဒ် ရေးပေးစမ်းဗျာ၊ စာဆိုမင်းကို ကျုပ် ကန်တော့ရမှာပေါ့’

‘ဟော...အကျပ်တွေ့ပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဒီ မြောက်ကျွန်း သူကို တကယ်ပဲ လှတယ်လို့ ထင်မိပါရဲ့။ နို့ပေတဲ့ သျှတ္တရကျမ်းကို ကြည့်မိ လေတော့ ကျမ်းဆိုနဲ့ မညီတာကို တွေ့နေရတယ်။ ကျမ်းဆိုနဲ့ မညီလို့ အရုပ်ဆိုးတယ်လို့ အောက်မေ့ပြီးမှ အခု လှကြောင်း ချောကြောင်း ချီးမွမ်း ရဦးမယ် ဆိုလျှင် ခက်တာပဲ ဝန်မင်းရဲ့’

‘အို...မခက်ပါဘူးလေ၊ စာဆိုမင်းကလေးဟာ ကိုယ့်စိတ်ကိုမှ ကိုယ် အစိုးမရဝံ့ဘဲပဲ။ ရေးသာ ရေးပါ၊ ရပါတယ်’

‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ စိတ် မပါပေမယ့် ကျွန်တော် ရေးတတ် ပါတယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဂုဏ်ထူးတစ်ရပ်ပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က စာဖတ်လျှင် စကားလှလှကလေးတွေကို ရွေးရွေးပြီး ကျက် မှတ်ထားတယ်၊ ဒီတော့ စာရေးတဲ့အခါမှာ ဆိုလိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ် ပါပါ မပါပါ၊ စကားလှတွေကိုတော့ ပါအောင် ရေးတတ်တာပဲ။ ဒီတော့ ကိုယ့် စိတ်က တကယ်မပါပေတဲ့လည်း ရေးနိုင်ပါတယ်လေ၊ ရေးနိုင်ပါတယ်၊ ရေးရတာပေါ့’

‘ဒါမှပေါ့ စာဆိုမင်းရဲ့၊ ဟော...ကျုပ်ရဲ့ အပေါ်ရုံအင်္ကျီကို ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်ကလောက် လှသလဲ။ နို့ပေတဲ့ ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ အတွင်းကအင်္ကျီဟာ ညစ်ထေးနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အပေါ်ယံကောင်းတော့ အကြောင်းလှတာပေါ့’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ ဝန်မင်းရယ်၊ ကျွန်တော်က ဒါမျိုးမှ သဘော ကျတယ်။ ကာရန် နဘောကို ရေးတဲ့အခါမှာလည်း အနက်အဓိပ္ပာယ် ပါပါ မပါပါ၊ ကာရန် နဘောအထပ် များနိုင်သလောက် များအောင် ကျွန်တော်က ရေးတတ်တယ်။ ဒီတော့မှ ကိုယ်ဆိုလိုချင်တဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ် မပါပေတဲ့ နဘောသံတွေနဲ့ ရောထွေးပြီး ကဗျာကောင်း ဖြစ်သွားတာပဲ၊ နားထောင်လို့ လည်း အင်မတန် ကောင်းသွားတာပဲ၊ ပါဠိလို ပြောရမယ် ဆိုလျှင် ကဏ္ဍ သုခ ဖြစ်သွားတယ် ဆိုပါတော့’

‘စာဆိုမင်းကလေးလို ကဗျာ ရေးတတ်လိုက်ချင်စမ်းပါဘိနော်’

‘အို...ဘာခက်သလဲ၊ ကျွန်တော် သင်ပေးမယ်။ ကဗျာဖွဲ့ဆိုတဲ့ အခါမှာ လောကနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့် အထင်၊ ကိုယ့်အတွေး၊ ကိုယ့်စေတနာ တွေကို မရေးလေနဲ့၊ ဒါတွေက ခက်တယ်။ အလွယ်ဆုံး နည်းကတော့ ... အင်း...ကိုယ့်အကြောင်းကို ကိုယ်ထုတ်ပြောရမှာမို့ ရှက်တော့လည်း အရှက်သားပဲ’

‘အို...ကျုပ်ကို မရှက်ပါနဲ့လေ။ စာဆိုမင်းဟာ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် အစိုးမရဝံ့မှန်းကို ကျုပ် အသိသားပဲ’

‘အလွယ်ဆုံး နည်းကတော့ မိန်းမလှလှတစ်ယောက်ကိုမြင်လျှင် ဖမ်းကြိုက်လိုက်။ နောက်ပြီးတော့ တော်လေးဝ မိန်းမတွေထက် သာတယ်၊ ဥမ္မာဒန္တိ၊ မယ်ပပဝတီတို့ထက် လှတယ်လို့ ရေး။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ ခါး၊ ရင်၊ တင်၊ ခြေ၊ လက်၊ ဆံပင်၊ ဆံထုံး၊ ကိုယ်နေ အလုံးအဖန်တို့ကို ချီးမွမ်း၊ လမင်းနှင့် နှိုင်း၊ ပန်းကလေးနဲ့ နှိုင်း။ အဲဒီလိုရေးလျှင် စာဆိုဉာဏ် မရှိပေတဲ့ ကဗျာကောင်းတစ်ပုဒ်တော့ ဖြစ်လာတာပဲ။ မြှောက်ပင့်ရေးတဲ့လူက စိတ်ထဲ က တကယ်မပါဘဲ မြှောက်ပင့်ရေးလို့၊ အမြှောက်အပင့် ခံရသူက စိတ်ထဲက

တကယ် မယုံသော်လည်း ကဗျာကတော့ အထင်အရှား ဖြစ်ပေါ်လာရတာပဲ ဗျာ။ လောကမှာ မိန်းမချောချောတစ်ယောက်ကို မြှောက်ပင့်ပြီး ပြောရတာရယ်၊ ရှင်ဘုရင်ကို မြှောက်ပင့်ပြီး ပြောရတာရယ်၊ ဒီနှစ်ခုဟာ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းတယ်။ ဘာယာပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းတရားကြီး ထွက်တော်မူလာမှ ကျွန်တော် သိပ်ပျော်ပြလိုက်ဦးမယ်’

‘အေးကွယ်၊ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးဟာ စာဆိုမင်းကလေးတို့လိုသာ ကဗျာရေးတတ်ကြမယ်ဆိုလျှင် တို့ ဘာယာပြည်ကြီးဟာ တယ် ပျော်စရာကောင်းမှာပဲကွယ်’

‘ဒါကြောင့်မို့သာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်က စာဆိုပညာရှိတွေဟာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တလို့ နှုတ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်ဖတ်နေကြသော်လည်း မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ ပွဲကျတော့ မင်္ဂလာဆောင် ကဗျာတွေကို ရေးကြတာပေါ့။ သူတို့ရဲ့ နှုတ်ဖျားတွေကသာ ပညာရှိပီပီ လောကီကို ငြင်းနေကြတာပါ။ တကယ်ဆိုတော့ လောကီမှာ အနေတတ်လျှင်လည်း ပျော်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာကို သူတို့ အသိကြသားပဲ’

‘အေးလကွယ်၊ သူတို့က ဟန်ကိုယ့်ဖို့၊ မာန်သူ့ဖို့ ဆိုတဲ့ စကားနှင့် လိုက်လျောညီအောင် ပြောကြတာ ထင်ပါရဲ့။ လောကီကို တကယ် ငြင်းချင်လျှင် တောထွက်သွားကြမှာပေါ့ကွယ်။ လောကီကို သူတို့ ငြင်းတာက သူတို့ စာတတ်ကြောင်း ပြချင်ကြတာ ထင်ပါရဲ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ကဗျာရေးတဲ့ အခါမှာလည်း ကျမ်းဂန်ကောက်နုတ်ချက်တွေကို မပါလျှင် ပါအောင် ဆွဲထည့်ရတယ်၊ ဒါမှ ခန့်တယ်၊ ပညာရှိ ပီတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကျမ်းခေါင်းစဉ် နာမည်တွေကို စာရင်းလုပ်ပြီး အလွတ် ကျက်ထားတယ်လေ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က တကယ် မသိပေတဲ့ ဘယ်ကျမ်းက ဘယ်လို၊ ဘယ်ဂန်က ဘယ်လိုလို့ ပြောပြနိုင်လျှင် ပရိသတ် သဘောကျသွားကြတာပဲ။ ဘာယာပြည်ကြီးမှာ ရှိတဲ့ စာဆိုတွေဟာ သူတစ်ပါးတိုင်းပြည်က စာဆိုတွေနဲ့ မတူဘူးဗျ။ လမ်းပေါ်ကလူတွေ

နားမလည်အောင် သူတို့ စာရေးတတ်ကြသဗျာ။ ဒီလို စာရေးတတ်တာဟာ စာဆိုတွေရဲ့အပြစ် မဟုတ်ဘူး။ မသိနားမလည်တဲ့ လူပြိန်းတွေရဲ့ အပြစ်ဗျ။ တကယ်ဆိုတော့ ဒီလူပြိန်းတွေက စာဆိုပညာရှိတွေကို အတင်းလိုက်ပြီး နားလည်ဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ’

‘ဟာ...ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ လူပြိန်းတွေ ပညာတတ်ကုန်လျှင် ပညာ အပေါ်စား ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ စာဆိုမင်းရဲ့၊’

‘အင်း ...အဟုတ်သားပဲ၊ ပညာဟာ အဖိုးတန်တယ်။ စာတစ်လုံး ဘုရားတစ်ဆူတဲ့၊ လူပြိန်းတွေဟာ ပညာမတတ်တာဘဲ ကောင်းတယ်။ ဒါမှ ပညာရှိ ဈေးတက်လာမယ်၊ အရိအသေ ခံရမယ်’

‘ဒီတော့ စာဆိုမင်းတို့လို ပညာရှိသုခမိန်တွေဟာ စာရေးတဲ့အခါမှာ မခက်လျှင် ခက်အောင် ကြိဖန်ပြီး ရေးကြရမယ်၊ စကားခက်တွေ၊ စကားဝှက်တွေ၊ ကောက်နုတ်ချက်တွေကို ရေးထည့်ကြရမယ်။ နောက်ပြီးတော့ မရှည်လျှင် ရှည်အောင် ဆွဲဆွဲငင်ငင် ပညာရှိသံပါပါ ရေးကြရမယ်’

‘ဒါပေါ့။ လောကမှာ ပညာရှိ နည်းလေလေ၊ ပညာရှိတွေ အဖိုးတန်လေလေပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ ပညာရှိတွေဟာ သူတို့ ထင်သလို လုပ်နိုင်ကြတာပေါ့။ လူပြိန်းတွေက နာကြည်းလာလို့ အာခံလာလျှင် စကားခက်တွေ၊ စကားဝှက်တွေ၊ ကောက်နုတ်ချက်တွေနဲ့ ခြောက်လှန့်လိုက်တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ဘာယာပြည်သားတွေဟာ လိမ္မာပါတယ်။ စကားခက်တွေ၊ စကားဝှက်တွေ၊ ကောက်နုတ်ချက်တွေကို ထုတ်ပြလိုက်လျှင် ပြားပြားဝပ်သွားတတ်ကြတာပဲ၊ ခေါင်းမဖော်ဝံ့ကြပါဘူး။ အရိအသေတရား အင်မတန်များပါတယ် ဝန်မင်း’

‘အရိအသေတရားဟာ မြတ်တာပေါ့ကွယ့်’

‘ဒါပေါ့၊ ကျွန်တော်ဟာ ကဗျာရေးတာတောင် အရိအသေတရားကို ထားတယ်။ ကဗျာရေးခါနီးပြီးဆိုလျှင် စိတ်ကူးထုတ်မယ့်အစား ကျမ်းကြီး ကျမ်းငယ်တွေကို အနားမှာ ထားတယ်။ ကျမ်းကိုဖွင့်၊ ဘယ်ဂုဏ်၊ ဘယ်

ရသပါလျှင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးတယ်။ ဒီလို တွေးပြီးမှ ရေးတယ်။ ဒီသဘောကို နားလည်ထားလျှင် စာဆိုဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဝန်မင်းလည်း ပညာရှိပဲ၊ စာဆိုဖြစ်ဖို့ အလွယ်ကလေးပေါ့’

‘အေး ... စာဆိုမင်းကလေး ပြောရုံနဲ့ပဲ ကျုပ်အတော်တတ်သွားပြီ။ ဒီအတိုင်း ကြိုးစားလိုက်ရလျှင် ကျုပ်လည်း စာဆိုကြီးများ ဖြစ်နေဦးမှာလား မသိပါဘူးဗျာ။ သို့ပေတဲ့ ဟိုညက တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ မြောက်ကျွန်းသူ မြောက်ပင့်ဘွဲ့ တစ်ပုဒ်ကိုတော့ ရေးပေးဦးဗျာ’

‘အို...ဝန်မင်းဟာ ဘာကြောင့် စာဆိုကြီး မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။ စကားလှတွေကိုသာ ကျက်ထား၊ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ် ဆိုလိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ပါပါ၊ မပါပါ။ ဒီစကားလှတွေကိုသာ ဖောဖောသီသီ ရေးပစ်လိုက်။ ကာရန်နဘောတွေကိုသာ ထပ်နိုင်သမျှ ထပ်ပစ်လိုက်။ နောက်ပြီးတော့ စိတ်ထဲမှာ တကယ် မထင်၊ တကယ် မမြင်ပေတဲ့ ကောက်နုတ်ချက်တွေနဲ့သာ တန်ဆာဆင်လိုက် ၊ ရသတို့ ဂုဏ်တို့ကိုသာ မပါလျှင် ပါအောင် ကြံဖန်ပြီး ဆွဲထည့်လိုက်။ ဟား... စာဆိုကြီးပေါ့၊ ကဝိကြီးပေါ့၊ ဘာသာပြည်မှာ တင်မက စကြဝဠာ တစ်ခုလုံးမှာတောင် ကျော်စောနိုင်တဲ့ ပညာရှိကဝိကြီးပေါ့။ အေးပါလေ စိတ်ထဲက မပါပေတဲ့ ဒီတစ်ပုဒ်ကိုတော့ ရေးပေးရတာပေါ့’

ထိုသို့ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ဒေါမာန်ပါပါ ပြောနေကြစဉ်တွင် အမတ်ကြီးသီရိကျော်ခေါင်၏ လှည်းယဉ်သည် ချူ ဆည်းလည်းသံများကို ပေးကာ လွှတ်တော်တံခါးဝသို့ ရောက်လာလေ၏။ ထို့နောက် ပြီးနေကြ၊ ငိုနေကြ၊ ကျွက်စီ ကျွက်စီ ညံအောင် ပြောနေကြကုန်သော ဝန်တို့သည် လှေကားမှ တက်လာသော သီရိကျော်ခေါင်ကို အညီအညွတ် လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးကြလေသည်။ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ကြွားဝါနေကြသော သစ်ပင်ငယ်တို့သည် လေပြင်းတစ်ချက် ဝင်မွှေ့လိုက်သဖြင့် ပြားပြားဝပ်သွားသည်နှင့် တူလှပေသတည်း။

အခန်း (၂၀)

သီရိကျော်ခေါင်မှာ လက်အုပ်ချီလျက် နေကြသော ဝန်တစ်စု၏ အလယ်တွင် ခန့်ညားလှပါ၏။ ဇာတ်ဟန်ပါစွာ ပတ်လည်ကို ပိုက်သိုင်း၍ သိမ်းငှက်တို့၏ မျက်စိကဲ့သို့သော မျက်စိဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ နှစ်သက်သော အမူအရာကို လည်း ပြသည်။ သီရိကျော်ခေါင်မှာ အမတ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်သည့်နေ့မှစ၍ နံနက်တိုင်း နံနက်တိုင်း ဝန်တစ်စု၏ လက်အုပ်ချီခြင်းကို ခံခဲ့ရသဖြင့် မည်သည့်အခါမျှ ငြီးငွေ့သည် မရှိ။ နိဗ္ဗာန်ကို ချက်ချင်း မလိုချင်သေးဘဲ လူ့ဘဝ၌ အသက်ရှည်ရှည် နေချင်လှသေးသော စိတ်တို့သည် တဖွားဖွား ပွားများခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အများက လက်အုပ်ချီ၍ နေကြသည်ကို မြင်တိုင်း နှစ်သက်သော အမူအရာကို ပြလေသည်။ “သင်းတို့တစ်တွေ ဒီလို ရိုသေမြတ်နိုးကြလို့လည်း ငါ သင်းတို့ကို ချစ်ခင်တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လို့လည်း ဘာယာပြည်ကြီးဟာ ကြီးပွားတာပဲ၊ ဒီလိုသာ အစဉ်အတိုင်း ရိုသေနေကြလျှင် ဘာယာပြည်ဟာ ရှေ့လျှောက်ပြီး အတိုင်းမသိ ကြီးပွားဦးတော့မှာပဲ၊ ဘာယာပြည်ကြီး ကြီးပွားပါစေ၊ ကြီးပွားပါစေ”ဟု မဆီမဆိုင် တွေးမိလေ၏။ ယင်းသို့ မဆီမဆိုင် တွေးကြံခြင်းမှာလည်း အခြားမဟုတ်၊ မိမိကိုယ်ကို မိမိစေတနာကောင်း၊ စေတနာမြတ်၊ စေတနာဥက္ကဋ္ဌတို့နှင့် ပြည့်စုံလှသော ငါပါတကားဟု တွေး၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သီရိကျော်ခေါင်သည် ယင်းကဲ့သို့ ဝမ်းထဲကသာ တွေးတော၍ စေတနာ ကောင်းလိုက်သဖြင့် မှားလေစွ၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိ၌ ဝိတိသောမနဿဖြစ်၍ ထိုဝိတိကို ဝမ်းထဲမှာသာ ကြိတ်နှိပ်၍ မထားဘဲ အံထုတ်သကဲ့သို့ ဖော်ပြလိုက်လျှင် သူခပ်သိမ်းတို့လည်း ရောနှော၍ ဝမ်းသာခြင်း မဖြစ်ရပါလော။ ပတ္တိ ဒါန၊ ပတ္တာ နမောဒနာဆိုတဲ့ တရားကိုမှ အမတ်မင်း နှလုံးမသွင်းလိုက်လေသလော။ အကယ်၍ အမတ်မင်းသည် မိမိ၏ဝမ်းထဲမှာ တွေးကြံလိုက်သော “ဒီလိုသာ လက်အုပ်ချီချီပြီး ရိုသေနေကြရင်ဖြင့် ဘာယာပြည်ကြီးဟာ ကြီးပွားတော့မှာပဲ။ ကြီးပွားပါစေ၊ ကြီးပွား

ပါစေ” ဟူသော စေတနာ အဓိပတိကြီးကို လေထဲမှာ အသံဖြစ်လာအောင် ဖန်ဆင်းလိုက်ပါမူ နာကြားသူ အပေါင်းတို့လည်း ပီတိဖြစ်စရာကြီး ဧကန် ပင်တည်း။ ဝန်ကတော်ကြီး ကြားလျှင် ဝန်ကတော်ကြီးလည်း ဝမ်းသာစရာပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဝန်ငယ်တစ်စုတို့ ကြားလျှင် သူတို့လည်း ဝမ်းသာစရာပဲ၊ ဘာသာတစ်ပြည်လုံး ကြားလျှင် ဘာသာတစ်ပြည်လုံးလည်း ဝမ်းသာစရာပဲ၊ လွှတ်တော်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်တို့ ကြားလျှင် သူတို့လည်း ဝမ်းသာ ကြမှာပဲ။

ဝမ်းထဲမှာ ရှိထားသော စေတနာကောင်းများသည် အဖိုးတန်လှ၏။ နှုတ်ဖြင့် ထုတ်ဖော်လိုက်ပါမူကား သာ၍ အဖိုးတန်လှပါသည်။ တကယ်တမ်း ကိုယ်ထိ လက်ရောက် ဆောင်ရွက်လိုက်ပါမူကား အဘယ် ပြောဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။

သို့ရာတွင် မတ်ကြီးကျော်ခေါင်မှာ မိမိ၏ စေတနာမြတ်ကို ဝမ်းထဲ မှာသာ သိုဝှက်ထားပြီးလျှင် တစ်ကိုယ်တည်း နှစ်သက်ပြီးနောက် ‘ဘယ့်နဲ့ အမတ်မင်းတို့၊ ညီလာခံဝင်ဖို့ တော်ပြီ ထင်တယ်’ ဟု ခန့်ညားစွာ မိန့် ထုတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဝန်တစ်စုတို့လည်း အမတ်ကြီးကျော်ခေါင် အား ရိုသေ မြတ်နိုးလွန်းသဖြင့် ဘာမျှမပြော၊ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြရှာလေ သည်။ စာဆိုမင်းကလေးမှာကား ဆိတ်ဆိတ် မနေနိုင်ဘဲ လျှောက်ထားလိုက် သည်မှာ-

‘(အရုဏ်လည်း တက်၊ နေဝန်း ထွက်၍၊ ကျီး ကြက် အာတွန်၊ ညီလာခံ၍) ဟူသော ကဗျာဝစန အလိုဖြင့် လည်းကောင်း၊ ၎င်းနောက် (မိုးမင်း လင်းသောက်၊ နေရောင် တောက်က၊ ဖွင့်မြှောက် ဥကင်၊ ညီလာဝင်) ဟူသော ကဗျာဝစန အလိုဖြင့် လည်းကောင်း၊ ၎င်းနောက် (ဥဒေဘယံ၊ ညီလာခံ) ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ၎င်းနောက် (မဟာသမ္မတ၊ ရှေးမဆွက၊ ပေါ်ထ နေဝန်း၊ ပြုဗ္ဗကျွန်းမှ၊ ထွန်းလင်းအရောင်၊ ကျွန်းလုံးပြောင်သော်၊ အဆောင် အဆောင်၊ မှူးခေါင် မတ်ဖျား၊ ခမ်းနား သဘင်၊ ညီလာဝင်၍)

ဟူသော ကဗျာဝစန အလိုဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဤကဲ့သို့သော ကဗျာဝစန အကိုးအကားများကို ထောက်ထားပါသဖြင့် ယခုအခါ အမတ်ချုပ်ကြီး ညီလာခံဝင်ရန် တော်ပြီဟု ထင်တော်မူသည့်အတိုင်း လျော်ကန်သင့်မြတ် ပါကြောင်း လျှောက်တင်ပါတယ်’

‘တော်ပေတယ်ဗျာ- တော်ပေတယ်၊ စာဆိုကလေးမှာ အခွင့်သင့်ရာ သင့်ရာ ကဗျာကဝိ ယုတ္တိအာဂမ၊ နှုတ်ငုံရွရွ၊ တဖွဖွနှင့် မလှ လှအောင် ဆောင်ပြတတ်ပါပေတယ် စာဆိုကလေး’

‘မှန်လှပါ၊ ကဝိအာဇာနည် ပီသည်ထက် ပီအောင် အဆီအနှစ် ကဗျာဖြစ် စာဖြစ်တို့ကို အထစ်အငေါ့မရှိ ယုတ္တိသင့်ရာ အဖြာဖြာတို့ကို လိုရာတိုက်ရိုက် အကြောင်းဆိုက်က တစ်ပိုဒ်မပါ တစ်ပိုဒ်ပါအောင် ခန့်စွာ ညားစွာ တင်လျှောက်ချင်သည်ကလည်း တစ်ကြောင်း၊ ၎င်းနောက် အမတ် ချုပ်ကြီး၊ ချုပ်စီးကဝိ၊ အဓိပတိပျံ့မွှေး၊ ထိုသို့သော ပဂေးအား ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့၊ ခမ်းပေနားပေ၊ ဆိုသရွေ့ကို၊ စေ့စေ့စိတ်စော၊ ပြောလို ရွတ်လိုဇော ကြောင့်၊ ရိုးရိုး မပြော၊ ချောမော မဆို၊ တိုတို မကြိုက်၊ မင်းထိုက် စိုးထိုက်၊ ကဝိထိုက်အောင် ပြောလိုသည်ကလည်း တစ်ချက်။ ဤအကြောင်းအချက် များကြောင့် ကျမ်းထွက်ကဗျာ ဝစနာ လင်္ကာဖြင့် လျှောက်တင်ရပါတယ်’

‘အင်း...တော်ပေကွယ်၊ စာဆိုကလေးအတွက် ယခုညီလာခံမှာ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားထံမှ ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးများ တောင်းပေးရမှာပေါ့၊ ကိုင်း... ညီလာခံ ဝင်မယ်’

အခန်း (၂၁)

[၁]

မတ်ကြီးကျော်ခေါင်ကြီး ယင်းကဲ့သို့ ဣန္ဒြေရစွာနှင့် မိန့်တော်မူပြီးနောက် ပြည်ကြီးရှင်၏ နန်းတော်ပလ္လင်ရှိရာသို့ ရှေးရှု ကြွသွားတော်မူလေသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

စည်တော်သားများလည်း မင်္ဂလာစည်တော်ကြီးကို ပြည်လုံးသိမ့်သွားအောင် တီးခတ်ကြလေသည်။ ဝန်တစ်စုတို့လည်း အမတ်ကြီး၏ နောက်မှ ဖဝါခြေထပ် ကပ်၍ လိုက်သွားကြလေသတည်း။ သွားကြစဉ်တွင် မြောက်ကျွန်းသူကလေးအား မျက်စိကျခဲ့သော ဝန်လည်း စာဆိုကလေးရှိရာသို့ တိုးဝင်လာ၍ စာဆိုကလေး၏ ပခုံးကိုဖက်ရင်း တိုးတိုးပြောပြန်သည်မှာ...

‘ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး၊ စာဆိုကလေးတယ်တော်သကိုး’

‘ဪ...ကိုယ်နဲ့ဆိုင်လာတဲ့ ဇာတ်ဆိုတော့ နိုင်အောင် ခင်းလိုက်ရတာပေါ့၊ ပညာရှိ ကဝိပီပီ စာသံပေသံပါပါ၊ ဝါစာသိလိဋ္ဌ ချိုချိုမြမြ ပြောရမယ်ဆိုရင် စွမ်းပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်မှာ ငယ်စဉ်အခါ ဘာမှန်းမှ မသိသေးတဲ့ အရွယ်ကတည်းက စာတွေကို အလွတ်ကျက်ထားခဲ့တာ အများကြီး ရှိသပေါ့။ အလွတ်ကျက်ထားပြီး လူရှေ့သူရှေ့မှာ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ပြနိုင်တာဟာ ပညာရှိတို့ရဲ့ လက္ခဏာထဲမှာ လက္ခဏာပဝေးပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကြားနာတဲ့ လူတွေကလည်း ဒီလို အလွတ်ကျက်ပြီး ပြောနိုင်မှ သဘောနှစ်ခြိုက်ကြတယ်၊ တယ် ကျမ်းဂန်မိတဲ့ လူပဲလို့ ချီးမွမ်းကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့က အလွတ်အာဂုံသမားများကို ရိုသေကြတယ်။ ပူဇော်သက္ကာယ ပြုကြတယ်ဗျ။ ဝန်မင်း ...ပညာရှိဆိုတာဟာ အတ္တနောမတိ မိမိ၏ လေးလေးနက်နက် ထင်မြင်ချက်ကို မပြောဝံ့ဘဲ အများသဘော နှစ်ခြိုက်လာအောင် အာဂုံယုတ္တိတွေနဲ့ ဆောင်ပြီး ပြောတတ်တဲ့ လူစားမျိုးဗျ၊ မှတ်ဗျ’

‘မှတ်ပါမယ်ဗျာ မှတ်ပါမယ်၊ အနို့ ကျုပ် မြောက်ကျွန်းသူကလေး’

‘အို...ရပါစေမယ်၊ တစ်ခါတည်း ဝန်မင်းဆီကို ငိုက်လာအောင် ရေးပေးပါ့မယ်’

‘အေးဗျာ...လုပ်စမ်းပါဦး၊ ဒီတစ်သက် မမေ့ပါဘူး’

မတ်ကြီးကျော်ခေါင်လည်း ပလ္လင်၏ လက်ယာဘက် ကွမ်းကလပ်၊

ထွေးအင်၊ လက်ဖက်တော်အုပ်များ ဝန်းရံလျက်ရှိသော ကတ္တီပါကော်ဇော ပေါ်၌ လက်ယှက်ကာ ထိုင်မိလေသတည်း။ ဝန်တစ်စုတို့လည်း ဆိုင်ရာ နေရာများ၌ အသီးသီး လက်ယှက်ကာ ထိုင်ကြလေသည်။ စာဆိုကလေး လည်း စကားလက်စဖြတ်ကာ မတ်ကြီးကျော်ခေါင်၏ နောက်နားရှိ နန်းတော်တိုင်ကိုမှီ၍ လက်ယှက်ကာ ထိုင်လေသတည်း။

[၂]

လွှတ်တော်တံခါးဝမှ ရပ်၍ ကြည့်ပါသော် ပလ္လင်နှင့် ဥကင်သည် ရွှေရောင်ဖြင့် ဝင်း၍ အထင်းသား ရှိနေသည်။ ဘေးနှစ်ဖက်တွင် ထီးဖြူနှစ်ခုလည်း ထောင်လျက် ရှိနေသည်။ အနီးသို့ တိုးကပ်၍ ကြည့်ခဲ့ပါလျှင် ဥကင်အထက် ဝယ် ဗြဟ္မာရုပ်တို့သည် လက်အုပ်ချီလျက် စီတန်းကာ ရှိကြ၏။ ပလ္လင်၏ ခြေရင်းဝယ် ပဉ္စရူပရုပ် နှစ်ခုလည်း ရှိသည်။ ရှုမြင်သူ အပေါင်းတို့၏စိတ်တွင် ထိုပလ္လင်တော်သည် ကြောက်ရွံ့ ရှိသေစရာပင် ဖြစ်တော့သည်။ ပလ္လင်၏ ခြေရင်းတွင် ဝန်တစ်စုတို့သည် ဝပ်လျက် နေကြလေသည်။

အတန်ကြာလျှင် မောက်တိုဆောင်း စစ်သားနှစ်ယောက်လည်း ဘေးတံခါး နှစ်ခုမှ လှံကိုထမ်း၍ ခန့်ညားစွာ ဝင်လာပြီးလျှင် ‘တိတ်စေ’ဟု တစ်ခဲနက်သောအသံဖြင့် နန်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်မျှ သံတော်ဆင့် လိုက်လေသည်။ တိတ်ဆိတ်လျက်နေသော အဆောင်တစ်ခုလုံးလည်း အသံဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်သွားပြီးလျှင် တစ်ဖန် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်လေသည်။ ဤအခါမျိုး၊ ဤကဲ့သို့သော အခမ်းအနားမျိုးသည် အသည်းနှလုံး ယား စရာပင် ကောင်းလေစွ။ ကိုယ့်ဝမ်းထဲမှ အဟုတ်အမှန် ပြောချင်သော စကား ကိုပင် မပြောဝံ့အောင် ဖြစ်လေစွ။ သို့ကလောက် ခမ်းနားသော ထိုအဆောင်၊ ထိုပလ္လင်၊ ထိုဥကင်တို့ကား ဘာယာပြည်ကြီး၏ ကံကြမ္မာကို စီမံချယ်လှယ် လျက် ရှိနေပါတကား။ ဤနေရာများ၌ လူ လေးငါးဆယ်ယောက်စုပြီး ပြောကြသော စကားများသည် ဘာယာ တစ်ပြည်လုံးအတွက် ပြောကြသော

စကားများပင် တကား။ ဤနေရာများ၌ လူ လေးငါးဆယ်ယောက် စုပြီး စီမံကြသော လုပ်ငန်းသည် ဘာယာ တစ်ပြည်လုံးအတွက် စီမံသော လုပ်ငန်းပင် ဖြစ်စွတကား။ ဤလူလေးငါးဆယ်ယောက်တို့မှာသာ ကျယ်ဝန်းသော အမြင်ဉာဏ်နှင့် ကရုဏာတရား ရှိကြပါမူ ဘာယာ တစ်ပြည်လုံး ကောင်းစား ရခြံမည်။ သူတို့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကြလျှင် ဘာယာ တစ်ပြည်လုံးလည်း ပြောင်းပြန် ဖြစ်မည်ပင်တည်း။

သူတို့မှာ ကျယ်ဝန်းစွာ ကြည့်တတ်သော အမြင်ဉာဏ်မှ ရှိပါ့မလား၊ ကရုဏာတရားမှ ရှိပါ့မလား၊ နှစ်ခုစလုံးမှ ရှိပါ့မလား။ အမြင်ဉာဏ် ကျယ်ရုံနဲ့လည်း မပြီးနိုင်သေး၊ ကရုဏာတရားလည်း ရှိမှ ဖြစ်မည်။ ကရုဏာကင်းသော အမြင်ကျယ်ခြင်းမှာ တိုင်းပြည်၌ ဘာမျှ အကျိုးမထူး။ တိုင်းပြည်အတွက် လုပ်ငန်းမရှိ၊ ပါးစပ်ပြောသာ အဖတ်တင်တတ်သည်။ ပြောပြီးလျှင် ပြီးသွားတတ်လေသည်။ ထိပ်ဖျား အမြင့်ဆုံး ချောင်ကြို ချောင်ကြား၌ သီးနေသော၊ အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော ဓမ္မုသပြေသီးသည် လူမသိဘဲ သူ့အလိုလို ပုပ်အဲ့၍ သွားသကဲ့သို့ပင်တည်း။ ကျယ်သော၊ အမြင်ဉာဏ်ကင်းသော ကရုဏာတရားသည်လည်း တိုင်းပြည်၌ ဘာမျှ အကျိုးမထူး။ လုပ်ငန်းပင် စင်စစ် ရှိသော်လည်း တိုင်းပြည်ကို နှစ်ရာ ရောက်လေသည်။ လမ်းလွဲကို ဆောင်ပို့တတ်လေသည်။ အမေသည် သားငယ်ကို ချစ်လွန်းအားကြီးသဖြင့် ကျောင်းသို့မပို့ဘဲ ထားသကဲ့သို့ပင်တည်း။

ဘာယာပြည်က မှူးမတ်များမှာ ကျယ်ဝန်းသော အမြင်ဉာဏ်ရော၊ ကရုဏာတရားရော ဒွန်တွဲ၍ ရှိကြပါ့မလား။

[၃]

ဘာယာပြည်ကြီးရှင် ထွက်တော်မူလာလေပြီ။ ၎င်းနောက် ပြားပြားဝပ်ကာ ခ စားနေကြသော မှူးမတ်အပေါင်းတို့အား ရှုစားတော်မူလိုက်လေသည်။ မှူးမတ်တို့လည်း မော်မဖူးရဲဘဲ ခေါင်းငုံ့၍ ခ စားနေကြစဉ် စာဆို မင်းကလေး

ကား ခေါင်းကိုမော်၍ ခ စားလျက် နေလေသည်။ အကြောင်းမှာ စာဆို ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘုန်းတော်ဘွဲ့များကို ဖွဲ့ဆိုလျှောက်တင်သည့်အခါ ရှင်ဘုရင်အား နေမင်း၊ လမင်း၊ သိကြားမင်း၊ စကြာဝတေး မန္တာတ်မင်းများတို့ တစ်ပုံတည်း တူညီဟန်တို့ကို အသားပါပါ ချီးမွမ်းဖွဲ့ဆိုနိုင်ရန် အခွင့်တော် ပေးထားသောကြောင့် ပင်တည်း။

စာဆိုမင်းလည်း ဘာယာပြည့်ရှင်အား မော်ဖူးလိုက်လေသည်။ ဘာယာပြည့်ရှင်မှာ ပလ္လင်ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်နေတော်မူသည်။ ရင်ဘတ်ဝယ် စိန် ကျောက် ပတ္တမြားများ စီခြယ်ထားသော မင်းမြှောက် တန်ဆာကို တပ်ဆင်ထားသဖြင့် ဝင်းဝင်းလျှပ်လျှပ် ရှိလှသည်။ ဝတ်လဲတော် ပုဆိုးမှာ ရွှေသား ပကတိပင် ဖြစ်သည်။ လက်ချောင်းများဝယ် မြလက်စွပ် များဖြင့် ထိန်လျက် နေသည်။ နားဝယ် တောက်ပသော နားဋ္ဌောင်းဖြင့် တင့်တယ်လှပေသည်။ ဤဝတ်စားတန်ဆာများသာလျှင် မရှိပါမူ ဘာယာ ပြည့်ရှင်မှာ ပလ္လင်ပေါ်တွင် စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ရချိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဘာယာပြည့်ရှင်သည် ဘာယာပြည်၏ ဘုရင်ဖြစ်သည်။ ဘုရင်ဆိုသည်မှာ ရှေးဦးစွာ ရှင်ဘုရင် တစ်ပါးပါး၏ သားတော်ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးလျှင် မှန်ပေ သည်။ ဒီထက်မှန်သော မှန်ခြင်းကား ဘုရင်လည်း လူပဲ ဟူသော စကားပင် တည်း။ အကြောင်းကို ဆိုသော် ရှင်ဘုရင်၏ ခမည်းတော်များကို စစ်ဆေး ရှာဖွေ လိုက်ပါအံ့။ ဘာယာပြည့်ရှင်၏အဖေသည် မည်သူလဲ၊ ရှင်ဘုရင်။ ၎င်းရှင်ဘုရင်၏ မွေးဖအေကား မည်သူလဲ၊ သူလည်း ရှင်ဘုရင်ပဲ။ ယင်းသို့ ရှာဖွေလာရင်း ရှင်ဘုရင် တသီးတတန်းကြီးရှိသော တန်းအဆုံးတွင် ဧကန္တ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပေမည်။ ထိုအခါ ထိုသူသည် မည်သူလဲ၊ လူပဲ။ ဪ...လူဆိုတာဟာလည်း ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့နှင့် အတူတူပါပဲကလား၊ အနို့ အဘယ်ကြောင့် ဒီလူဟာ လူအပေါင်းတို့၏ ထိပ်ဖျားတွင် ဩဇာအာဏာနှင့် နေနိုင်ရသနည်း။ အကြောင်းရှိရမည်။ ဒီလူမှာ သူတကာတို့ထက် ထူးခြားသော လူ့သတ္တိများ ရှိပေမည်။ သူတကာ

လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ချင်လာအောင် ဉာဏ်နှင့်တကွ သိမ်မွေ့သော သဘောထား၊ တည်ကြည်ရဲရင့်သော စိတ်တို့သည် ရှိရမည်။ သူတကာ ရိုသေလာအောင် လူတို့၏ စီးပွားကို ကြီးမားစေတတ်သော လုပ်ရည်ကြံရည်လည်း ရှိရမည်။ ထိုကြောင့်ပင်တည်း။ ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်၏သား ဆိုသည်မှာ အလကား၊ မင်းမြှောက်တန်ဆာ ငါးပါးဆိုသည်မှာ အလကား။ ထိုသတ္တိထူးများ ရှိလာမှသာလျှင် ရှင်ဘုရင် ဖြစ်ထိုက်သည်။ လူတို့၏ ထိပ်ဖျားတွင် နေသင့်သည်။ ထိုသတ္တိထူးများနှင့် ပြည့်စုံပါလျှင် မည်သူမဆို ရှင်ဘုရင် ဖြစ်ထိုက်သည်။ ထီးနှင့် နန်းနှင့် မစံစားရသော်လည်း ရှင်ဘုရင်ဟု ခေါ်ဆိုထိုက်လှသည်။ ထိုသတ္တိထူးများ မရှိပါလျှင် ထီးနှင့် နန်းနှင့်ပင် စံစားသော်လည်း ထိုရှင်ဘုရင်မျိုးမှာ ဘုရင် ပညတ်များသာလျှင် တကား။

ယခု ဘာယာပြည့်ရှင်မှာ ဆိုခဲ့ပြီးသော သတ္တိထူးများ ရှိ မရှိကိုကား မသိ။ သို့ရာတွင် ဘိုး ဘေး ဘီ ဘင်က ဆင်းသက်လာသော ရှင်ဘုရင်ကား မှန်ပေ၏။

ကြည့်ကြဦးစို့...။ အကယ်၍ သတ္တိထူး မရှိဘဲ ရှင်ဘုရင် ဖြစ်နေရင်ကော ဘယ်သူ့အပြစ်ဟု ဆိုမည်လဲ။ ထိုရှင်ဘုရင်၏ အပြစ် မဟုတ်။ တိုင်းသူပြည်သား အတတ်၊ အသုံးမကျ၊ ကိုယ့်အခွင့်အရေးကို ကိုယ်မသိဘဲ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ အရိအသေတရားများ ကြံသောကြောင့်ပင် ဖြစ်စွတကား။

ဘာယာပြည့်ရှင်လည်း မှူးမတ်များအား အတန်ကြာ ရှုစားတော်မူလေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် စာဆိုကလေးလည်း ဘာယာပြည့်ရှင်၏ ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကို ရတိခြည်းဖွဲ့ဆို၍ တင်လျှောက်လိုက်သည်မှာ-

‘မင်္ဂလာ ရွှန်းစို၊ ရတု ဆိုသား၊ မြင်းမိုရ် တောင်မင်း၊ လေးရောင် ဝင်း၏၊ ခြေရင်း ရန်လုံ၊ သန်လျက် စုံဝယ်၊ ဂုဏ် အသိန်း သောင်း၊ မွေးပျံ့ လှောင်း၍၊ ရုံးပေါင်း ကျက်သရေ၊ အထွေထွေလည်း၊ မရေတွက်သာ၊ အနန္တတိ၊ သင်္ချာမဆုံး၊ တိုင်းအလုံးလည်း၊ ကုန်းကုန်းကွကွ၊ ပြားဝပ်ရ၍၊ တေဇတေဇော်၊ တန်ခိုးကျော်လျက်၊ မော်သည်ဘာယာ၊ ပြိုင်လာဘက်ကင်း၊

ဤပြည်တွင်းဝယ်၊ သတင်းကျော်ဟုန်၊ လူ့ဘုံနတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံက၊ ရွှေဘုံ
နိဗ္ဗာန်၊ ထက်သိုလျှံသား၊ နာမံကြီးခြင်း၊ ဂုဏ်ကြီးခြင်းဖြင့်၊ ဝင်းဝင်း လျှပ်ကြုံ၊
သူရဲ သူခက်၊ ဆင်တက် မြင်းစီး၊ လေးကြီး ငင်ပစ်၊ ရဲစစ်ဗျူဟာ၊ သေနင်္ဂါ
လည်း၊ သင်္ချာသင်္ချေ၊ မရေတွက်နိုင်၊ မြေဆုံးတိုင်၏၊ အနိုင်နိုင်ငံ၊ လက်
အောက်ခံနှင့်၊ ဘယ်ရန်သူမင်း၊ ကပ်လာချဉ်း၍၊ ရန်တင်း မာန်ပြု၊ အံ့ မတုဝံ၊
သူ့ဘာသာသူ၊ ကြောက်သွေးပူ၍၊ ရွှေဂူလိုဏ်မွေ၊ ရွှေခြင်္သေ့လျှင်၊ တစေ့
တစောင်း၊ ကြည့်တုံ ရှောင်းက၊ ထောင်လောင်း တိရစ္ဆာန်၊ ပက်လက် လန်၍၊
မရဏ် မရဏ်၊ သေမင်းထံသို့၊ မပြန်သောလမ်း၊ သေစခန်းသို့၊ လှမ်းကြွ
ပမာ၊ သို့သည် သာတည့်၊ ဘာယာ တန်ခိုး၊ သို့လောက် ပြီး၏၊ အမျိုးဘာသာ၊
သာသနာနှင့်၊ ပညာဉာဏ်စက်၊ သည်အတွက်လည်း၊ ရက်ရက်စက်စက်၊
ဆောင်ရွက်သည်တွင်၊ ဘယ်သူ ယှဉ်အံ့၊ ရင်နှစ်ခြမ်းကွဲ၊ ဖြန်းဖြန်းကွဲ၏၊
အနည်းနည်းစုံ၊ ရာဇဂုဏ်အား၊ ဝသုန္ဒရာ၊ အာဏာတမျှ၊ ချီးမွမ်းကလည်း၊
နှုတ်က ပင်ပန်း၊ ချီးမွမ်းသူသာ၊ သေဖွယ်ရာရှင့်၊ ဘာယာပြည်တော်၊
ဤပြည်မော်သည်။ ။တေဇော် တေဇော် တေဇော်တည်း။'

ဘာယာပြည်ရှင်လည်း ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကို နားတော်တင်ရင်း စာဆို
ကလေးအား အလွန်တရာ မြတ်နိုးတော်မူလာပြီးလျှင် စိန်ကောင်ကျော်ခေါင်
ဘွဲ့ကို ထိုင်ရာမထ သနားတော်မူလိုက်လေသတည်း။ မတ်ကြီးကျော်ခေါင်
ကလည်း စာဆိုကလေးအား လှည့်ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်လေသတည်း။

[၄]

ညီလာခံကိစ္စတစ်ခု ပြီးသွားလေပြီ။ ၎င်းနောက် ဘာယာပြည်ရှင်လည်း
မိမိ၏ ဘုန်းတော်၊ တန်ခိုးတော် ကမ္ဘာကြေသော်လည်း ဥဒါန်းမကြေအောင်
စိမ့်ရန်ကိစ္စကို စ ချင်၏။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ လောဘကို မှူးမတ်များ ရိပ်မိသွား
မည် စိုးသောကြောင့် တိုင်းရေးပြည်မှုကိစ္စကို စိတ်ထဲက မပါသော်လည်း
ပါလေဟန်နှင့် မေးမြန်းလေသည်။

သီရိကျော်ခေါင်လည်း လုံးဝ တာဝန်ခံ အမတ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုင်ရာ ဝန်အသီးသီးတို့၏ အစီရင်ခံစာများကို စစ်ဆေးပြီးသဖြင့် ဘာယာပြည်သည် ယခုထက်တိုင် စည်ပင်ပြောလျက် ရှိနေသေးကြောင်းကို လျှောက်တင်လေသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများမှာလည်း “ရွှေဘုန်းတော်ကြောင့် တို့တစ်တွေ ရေချမ်းကြီး” ဖြစ်နေကြကြောင်းကိုလည်း လျှောက်တင်လေသည်။

လျှောက်တင်ချက် လိုရင်းမှာ ဘာယာပြည်တွင် ဆင်းရဲသားများသည် ဆင်းရဲသားဘဝ လုပ်ကိုင် စားသောက်နေကြသဖြင့် များစွာ ဝမ်းမြောက် အားတက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့ ဆင်းရဲပင်ပန်းကြသည်မှာ ကံ ကံ၏အကျိုးသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကံတရားကို မည်သူမျှ မလွန်ဆန်နိုင်ကြောင်း၊ ကံပစ်ချသောနေရာတွင် ဘာမှ မကြံမစည် နားရွက်မခတ်ဘဲ နေအပ်ကြောင်း၊ ကံတရားကိုက ဆင်းရဲစေဟု အမိန့်ပေးထားသဖြင့် တိုင်းပြည်ရှင်က လက်ပိုက်၍ ကြည့်နေအပ်သည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကံတရားကြောင့် ဆင်းရဲကြသဖြင့် ၎င်းတို့၌ မချမ်းသာခြင်း၊ ပညာ မပြည့်စုံခြင်း၊ ဆင်းရဲသားဘဝမှ မလွန်နိုင်ခြင်းများသည် အံ့ဩဖွယ်ရာ မဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဘာယာပြည်ရှိ ဆင်းရဲသားများသည် ဆင်းရဲသားပီပီ ဆင်းဆင်း ရဲရဲနှင့်ပင် လုပ်ကိုင် စားသောက်နေကြသည်မှာ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ရွှေဘုန်းတော်ကြောင့် အထူး ဝမ်းသာအားရဖွယ်သာ ဖြစ်ပါကြောင်း၊ ၎င်းတို့ ဆင်းရဲစွာ နေထိုင်ခြင်းကို ပြည့်ရှင်က အနှောင့်အယှက် မပြုသင့်ကြောင်း။

သာသနာတော်ရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘာယာပြည်တွင် စေတီပုထိုးများစွာ ပေါများသည်ကို ထောက်ထားသဖြင့် ပြည်တွင်း၌ မည်မျှပင် အခိုးအတိုက်၊ အလုအယက်၊ အလိမ်အကောက် ပေါများနေသော်လည်း သာသနာတော်သည် ယခုထက်တိုင် ထွန်းကားလျက်ပင် ရှိနေကြောင်း၊ ရွှေဘုန်းတော်ကြောင့် ဘာယာပြည်၏ မြေမျက်နှာပြင်သည် ဝါဝင်းသော

စေတီပုထိုးတို့ဖြင့် လှပတင့်တယ် ရှုစချင်ဖွယ် ရှိနေကြောင်း၊ အကုသိုလ်မှု ပေါများနေခြင်းမှာ အဝီစိငရဲသို့ သွားရောက်ချင်ကြသောသူများ ပေါများ နေသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့၏ အဝီစိငရဲသို့ သွားရောက်ချင်သော အလိုဆန္ဒကို ပြည့်ရှင်က အနှောင့်အယှက် မပြုသင့်ကြောင်း။

ရောင်းရေးဝယ်တာကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘာယာပြည်သားတို့သည် အာဒိစ္စနေမျိုးမှ ဆင်းသက်လာသော မင်းတို့ အုပ်စိုးရာဖြစ်သော ဘာယာ ပြည်သား ပီသစွာ မိမိတို့၏ တိုင်းပြည်၌ လိုအပ်သောပစ္စည်း အရပ်ရပ် များကိုပင် ကိုယ်တိုင် မလုပ်ကိုင်ဘဲ အနီးအနားရှိ အလုပ်သမား ကျေးတော် မျိုး ကျွန်တော်မျိုး တိုင်းပြည်များမှ အာဏာသံ၊ မာနသံတို့ဖြင့် ငွေကြေးပေး၍ ဝယ်ယူဆောင်လျက် နေသေးသဖြင့် များစွာ အားတက်ဂုဏ်ယူဖွယ် ဖြစ်ပါ ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဘာယာပြည်သားတို့မှာ ဝင်ငွေမရှိ၍ ထွက်ငွေသာ ရှိသော်လည်း ရွှေဘုန်းတော်ကြောင့် သခင်မျိုးပီသလျက် ရှိပါကြောင်း၊ ပြည့်ရှင်မင်းက နေမျိုးအာဒိစ္စဂုဏ်ကို ချီးမြှောက်လျက်နေသော ဘာယာပြည် သားတို့အား အနှောင့်အယှက် မပေးသင့်ပါကြောင်း၊ အမျိုး၏ဂုဏ်ကို ဤမျှ စောင့်ရှောက်သဖြင့် ၎င်းတို့အား ချီးမွမ်းသင့်ပါကြောင်း။

ပညာရေး အခြေအနေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ယခုအခါ ဘာယာပြည်တွင် လေ့လာလျက် နေကြသော ပညာအရပ်ရပ်များမှာ ရှေးရှေးပညာရှိများက စုံစမ်းရှာဖွေ၍ ထားပစ်ခဲ့သော ပညာအတိုင်းသာ ဖြစ်နေသောကြောင့် ရှေးနည်းအတိုင်းပင်ဟု ခေါ်ဆိုရမည် ဖြစ်ပါကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစရာတစ်ရပ် ဖြစ်ပါကြောင်း။ ရက်ကို လ စား၊ လ ကို နှစ် စား လာသဖြင့် နိုင်ငံတော်၏အခြေ ပြောင်းလဲလာပါသော်လည်း ယခုခေတ် ဘာယာပြည်သားတို့၏ ထင်မြင်ပုံသည် ရှေးခေတ် ဘာယာပြည်သားတို့၏ ထင်မြင်ပုံနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်ပါကြောင်း။ ထို့ကြောင့် ဘာယာပြည်သားတို့မှာ အံ့သြဖွယ်ရာ ကောင်းပါကြောင်း။ ဘာယာပြည်သားတို့သည် မိမိတို့အမျိုး၏ စာပေ၌ အလွန်တရာ စိတ်အားထက်သန်စွာ လေ့လာကြသဖြင့် လက်တွေ့

မျက်တွေ့ လောကသဘာဝကို စုံစမ်း၍ သိအပ်သော ပညာရပ်များ၊ သူတစ်ပါးနိုင်ငံမှ အဆင်သင့် ရောက်ရှိလာသော ပညာရပ်များ၌ ဝါသနာမပါ မလိုက်စားဘဲ နေကြပါကြောင်း။ ရွှေဘုန်းတော်ကြောင့် ဘာယာပြည်သား တို့သည် ဤမျှပင် ကိုယ့်အမျိုးသားစာပေများ၌ ဂုဏ်ယူကြပါကြောင်း။ ဂုဏ်ယူကြရုံမျှမက လောက သဘာဝကိုမှီ၍ ဟောပြောရေးသားသူများ၊ နိုင်ငံခြား ပညာရပ်များကို ယူဆောင်လာသူများကိုပင် သေးနပ်သိမ်ဖျင်း မြင်ပြင်းကပ်စရာ ကောင်းသည်ဟု ပြောဆိုလေ့ ရှိကြပါကြောင်း။ ရွှေဘုန်းတော်ကြောင့် ဘာယာပြည်သားတို့သည် ဤမျှပင် ကိုယ့်အမျိုး၏ စာပေကို စောင့်ရှောက်ကြပါကြောင်း။

ယင်းကဲ့သို့ သီရိကျော်ခေါင်က ခန့်ညားသောအသံဖြင့် ဘာယာပြည် ၏ အခြေအနေ၊ နေပုံထိုင်ပုံကို လျှောက်တင်လိုက်ရာ ဘာယာပြည်ရှင်လည်း အလွန်တရာ နှစ်ထောင်းအားရတော်မူ၍ တစ်ဖန် အောသော အသံကြီးဖြင့် ပလ္လင်ထက်မှ မိန့်တော်မူလိုက်ပြန်သည်မှာ-

‘သာဓု-အမတ်မင်း၊ သာဓု-သာဓု။ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်သည် ပြည်သူ ပြည်သားတို့အား မဟာကရုဏာတော် ရှေ့ထား၍ ၎င်းတို့၏ ကျင့်ပုံ ကြံပုံ တို့ကို တစ်စုံတစ်ရာမျှ အနှောင့်အယှက် မပြုလို၊ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးချင် တယ် အမတ်မင်း။ များစွာလည်း ဝမ်းမြောက်တော်မူတယ်၊ မင်းတို့မည်သည် မင်း ပီရပေမည်၊ ပညာရှိတို့မည်သည် ပညာရှိ ပီရပေမည်၊ ထို့အတူ ဆင်းရဲ သားတို့မည်သည် ဆင်းရဲသား ပီအပ်လှပေသည်။ ၎င်းတို့သည် ဘယ်သော အခါမျှ မကြီးပွားအပ် မချမ်းသာအပ်၊ ကံတရားအတိုင်း ဆင်းရဲစွာ နေကြ ပေစေ။ ၎င်းနောက် ပြည်တွင်း၌ အကုသိုလ်မှု ပေါများလင့်ကစား စေတီ ပုထိုး စည်ကားစွာ သာသနာတော် ထွန်းကားလျှင် အပြစ်မဆိုသာချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သာသနာတော် ထွန်းကားသည် ဆိုသည်မှာ ဘယ်သူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထွန်းကားသည်သာ ပဓာနဖြစ်သည်။ ၎င်းနောက် ရောင်းရေး ဝယ်ရေး ကိစ္စတွင် ဘာယာပြည်သားတို့သည် ဝယ်ယူသူ အဖြစ်

ဖြင့်သာ ကိုယ့်အမျိုး၏ မြတ်သောဂုဏ်ကို ချီးမြှောက်ကြပါစေ။ ထို့အပြင် ရောင်းစားသည်ဆိုသည်မှာ သူတစ်ပါး၏ ငွေကြေးကို လိုချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ လိုချင်ခြင်းသည်လည်း လောဘကြောင့်ဟု ဆိုရမည်။ ထို့ကြောင့် ငါ၏ တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် ထိုလောဘကြောင့် အပါယ် မလားသင့်ချေ။ နတ်ပြည်သို့ ရောက်နိုင်အောင် ပေးသူများသာ ဖြစ်ကြစေ။ စာပေအတွက် ဆိုသည်မှာလည်း ဘာယာပြည်သားတို့သည် ကိုယ့်စာပေ ကိုသာ အရေးတယူပြု၍ သူတစ်ပါးဆီက ရောက်လာသော စာပေပညာ အရပ်ရပ်များကို မလိုက်စား၊ ဝါသနာ မပါ၊ မရှာဖွေ မစုံစမ်းကြသည်ကို သိရသဖြင့် ငါဘုရင် ဝမ်းမြောက်တော်မူတယ်။ အသစ် အသစ်သော ပညာ ရပ်များ၊ သူတစ်ပါး၏ ပညာရပ်များကို ချစ်ခင်သွားလျှင် မိမိ၏ စာပေ အဟောင်း၌ အချစ်ပေါ့သွားကြပေမည်။ ထို့ကြောင့် ဘာယာပြည်သားတို့ သည် ကိုယ့်စာပေ ပညာတစ်ခုကိုသာ မျက်စိစုံမှိတ်၍ အကောင်းဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးဟု ထင်၍ အခြားစာပေ၊ အသစ်အသစ်သော စာပေတို့ကို အလကား စာပေ၊ သေးနပ် သိမ်ဖျင်းသော စာပေများသာဟု တစ်ထစ်ချ မှတ်ယူပေစေ- အမတ်မင်း’

ထိုအခါ ဝန်တစ်စုတို့လည်း အလွန် ဝမ်းမြောက်ကြလေသည်။ သီရိကျော်ခေါင်လည်း ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် လျှောက်တင်လိုက်ပြန်သည်မှာ-

‘မှန်လှပါ၊ ဘာယာပြည်ကြီးသည် ယခုအခါ ဘယ်ဘက်ကနေ ကြည့်ကြည့်၊ သူတစ်ပါး တိုင်းပြည်ထက်မက တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ထက် ပင်လျှင် သာလွန်၍ ထူးကဲနေသဖြင့် ကမ္ဘာပင် ကြွေသော်လည်း ဥဒါန်းမကြေ ဖြစ်နိုင်ပါကြောင်း ဘုရား’

‘ကောင်းပြီ အမတ်မင်း၊ သင်တို့ လျှောက်ထားချက်ကိုဖြင့် ငါ သိရပေပြီ။ သို့ရာတွင် ငါသည် လျှောက်ထားချက်ဖြင့် တင်းမတိမ်နိုင်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သိချင်လှသည်။ ဤယနေ့မှစ၍ ငါဘုရင်သည် ရပ်ဖျက်၍ မြို့တွင်း၌ စနည်းနာတော်မူမည်’

ယင်းသို့ မိန့်တော်မူပြီးနောက် ဘာယာပြည့်ရှင်လည်း အတွင်းဆောင်
သို့ ဝင်သွားလေသတည်း။ ညီလာခံလည်း အလိုလို ရပ်စဲလေသတည်း။

အခန်း (၂၂)

မဟာ ညီလာခံသဘင် ပြီးသည့်နောက် နှစ်ရက်မြောက်သော ညတစ်ည...။

[၁]

ဆင်းရဲသားများသည် ရှေ့သို့ တိုးတက်ခွင့်ကို မကြံစည်ဘဲ ဆင်းရဲသားပီသစွာ
ကံတရားအတိုင်းသာ နေထိုင်ကြသော ဘာယာပြည်၊ ညစ်ညမ်းသော ဒုစရိုက်
မှုတွေ ဗုံးပေါလအောနှင့် စေတီပုထိုး၊ ကျောင်း ဇရပ်များ ဝါဝင်းလျက်
နေသော ဘာယာပြည်၊ ရောင်းချခြင်း နည်းပါး၍ ဝယ်ယူခြင်းများသော
သခင်မျိုး၊ အာဒိစ္စမျိုး ပီသကုန်သော ဘာယာပြည်၊ သဘာဝဓမ္မနှင့်တကွ
လက်တွေ့မျက်တွေ့ စမ်းသပ်ဆင်ခြင်မှုတို့ကို သေးသိမ် ညံ့ဖျင်းသည်ဟု
ထင်မှတ်စွဲယူလျက် ရှေးပဝေသဏီ လက်သုံးကျမ်းတို့မှသာ အကိုးအကား
ပြု၍ ပညာကြီးကာနေသော ဘာယာပြည်။ ထိုသို့ ထိုသို့သော ဘာယာပြည်
ကြီး၏ သခင်သည် မဟာညီလာခံ၌ ‘ဤယနေ့မှ စ၍ ငါဘုရင်သည်
ရပ်ဖျက်၍ မြို့တွင်း၌ စနည်းနာတော်မူမည်’ ဟု အမိန့်တော်မြတ် မှတ်တော်
မူပြီးနောက် မိန့်တော်မူရင်းအတိုင်း စနည်းနာ ထွက်တော်မူခဲ့လေသည်။

ပထမည၌ အကြောင်းမထူး၊ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ပေကျံ၍ ချဉ်စော်
နံကာ နန်းတော်သို့ ရွှေစကြာ ဖြန့်ခဲ့ရလေသတည်း။ အမွှေးနံ့သာ ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံး လိမ်းကာ ခြေမွှေး မီးမလောင်၊ လက်မွှေး မီးမလောင် အေးချမ်း
သာယာစွာနေကြသော ဒေဝီကလေးများမှာ မင်းကြီးအား အလွန်တရာ
သနားကြသဖြင့် ယုယကြလေသည်။

အချို့က ‘မောင်တော်ဖျား၊ ဘာဖြစ်လို့ နွဲ့နောင်းလှသော ကိုယ်တော်
ကို အပင်ပန်း ရှာတော်မူပါသလဲ ဘုရား၊ ကိုယ့်ဘုန်းကိုယ့်ကံနှင့် အေးအေး

စံနေတော်မူနိုင်သားပဲ မဟုတ်လား။ ဘုရားကျွန်မတို့မှာ ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် တစ်ဦးနာမူ၊ ခွဲခွာပြီး နေရသည်ကိုပင် အတိုင်းမသိ လွမ်းဆွတ်မိပါသည် ဘုရား’ ဟု သံတော်ဦးတင်ကြသည်။

အချို့ကလည်း ‘ကိုယ်တော်မြတ် တိုင်းပြည်အတွက် ကြိုးစားတော်မူ ရှာတယ်’ ဟု မြည်တမ်းကြ၏။

အချို့ကလည်း ‘ကိုယ်တော်မြတ် ပင်ပန်းလှပေပြီ၊ ဘယ်ဝင်တော်များ ဆိုက်တော်မူနေပါလိမ့်’ ဟု တီးတိုးကြလေသည်။

ယင်းသို့ လှပနွဲ့နောင်းကြသော ဒေဝီတစ်ပြုံတစ်ခေါင်းကြီး၏ သနားချစ်ခင်ကြင်နာသော စကားများကို နားတော်တင်ရသော ပြည်ကြီး ရှင်မှာ မိမိ ဘာမျှမပင်ပန်း၊ သီရိကျော်ခေါင်အမတ်သာ အပင်ပန်း ခံခဲ့သည်ကို သိတော်မူသော်လည်း မိမိကိုယ်ကို အလွန်တရာ သနားလာလေသည်။

“ဪ...ဒီ ဒေဝီကလေးတွေဟာ တယ် လှပချောမွေ့ကြတာပဲ၊ ဒီရတနာကလေးတွေနဲ့ တစ်ညတာမျှ ခွဲခွာ၍ တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေကို စနည်းနာခဲ့သည်မှာ မှားလေခြင်း၊ ဝဏ္ဏပဒုံ မင်းသမီးကလေးဟာ မျက်ရည် ကျတော်မူရှာတယ်။ ဂန္ဓမာမင်းသမီးဟာဖြင့် ငါ့ကိုယ်တော် နန်းတော်သို့ ရောက်လာ ရောက်လာချင်းပဲ ဖက်ပွေ့ပြီး ငိုပွဲတော်ကြီး ဆင်ယင်ရှာတယ်။ ခင်လေး၊ ခင်ပု၊ စုစု၊ စွာစွာတို့ကဖြင့် ငါ့ကိုယ်တော်၏ ပုဆိုး ခါးပုံစကို ဆွဲကြရှာတယ်။ ဟယ်... ငါ့ကိုယ်တော် နောင်ကို စနည်းနာ မထွက်တော့ ပါဘူး၊ ဒေဝီတွေနဲ့ပဲ ကိုယ့်ဘုန်းကိုယ့်ကံအလျောက် စံစားပြီး နေတော့မယ်” ဟု တွေးတောပြီးနောက် ဘာယာပြည်ကြီးရှင်မှာ အပူကြီးပူ၊ အဆွေးကြီး ဆွေးကြရှာသော ဒေဝီကလေးများကို နှစ်သိမ့်စေပြန်သည်။ ဒေဝီကလေး များလည်း ရွှင်ပျ အားရကြပြန်၍ ကောင်းမွန်သော အာဟာရ ကျွေးမွေးခြင်း၊ နံ့သာပန်းမန် လိမ်းကျံပေးခြင်း၊ ချိုသာသော စကားများကို ပြောကြားခြင်း တို့ဖြင့် မင်းကြီးအား ယုယကြသဖြင့် မင်းကြီးမှာ မဟာဧကရာဇ်မင်းဘို့

ခံစားကြသော စည်းစိမ် ပင်လယ်ကြောဝယ် ပေါလော ပေါလောနှင့် မျောနေ
တော်မူပြန်သတည်း။

[၂]

ဒုတိယနေ့မှာ တစ်နေ့လုံး လိုလိုပင် စက်တော်ခေါ်ရာမှ ဘာယာပြည့်ရှင်မှာ
လန်၍ နိုးလာ၏။ တစ်ဖန် ထိုင်တော်မူကာ တွေဝေလျက်နေ၏။ ခေါင်းထဲ၌
ဝေမှုန်မူးမော်လှ၏။ သို့ရာတွင် စက်တော်ပျော်နေစဉ်က မက်ခဲ့သော အိပ်မက်
ကို စဉ်းစားလျက်နေသည်။ စဉ်းစား၍ ‘ဒီလို ပျော်ပါးနေလို့လည်း မဖြစ်သေး
ဘူး၊ ရှင်ဘုရင်ဆိုသည်မှာ တိုင်းပြည်၏ ကြီးပွားရာ ကောင်းရာ မွန်ရာကို
ဆောင်ရွက်ရမယ် တဲ့၊ အပင်ပန်းခံရမယ် တဲ့၊ တိုင်းသူပြည်သားတို့ကို
သနားကရုဏာ ရှိရမယ် တဲ့၊ အပျော်အပါး မင်းစည်းစိမ် သက်သက်နဲ့သာ
နေခြင်းသည် မိုက်မဲသတဲ့’ ဟု တိုးတိုး မြည်တမ်း၍ မြင်းမိုရ်တောင်စွယ်၌
နေစွယ် ကျိုးကျသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေဝီများအား အသိမပေးဘဲ
နန်းတော်မှ ရုပ်ဖျက်၍ ဆင်းသွားပြန်လေသတည်း။

[၃]

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဘာယာပြည်ကြီးရှင်သည် တစ်ကိုယ်တော်တည်း လှည့်
လည်လာရာ ဘာယာမြို့၏ အစွန်းအနား ဘန်းနားဆားစုရပ်ကွက်ရှိ ထမင်း
ဆိုင်တစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လာရာ မောပန်းသေးသဖြင့် ဆိုင်ခုံပြင်ရှေ့တွင်
ခေတ္တ နားနေတော်မူသည်။ အချိန်မှာ သူငယ်တို့အိပ်ချိန်သာသာပင် ရှိသေး
၏။ ဘန်းနားဆားစုအရပ်ဖြစ်သဖြင့် လူအသွားအလာလည်း နည်းပါး၏။
တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာလျှင် မင်းတစ်ဆူ မူလျက် ရှိလေသည်။ ရုပ်ဖျက်လာသော
ဘာယာသခင်လည်း နားနေရင်း ဆိုင်အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်တွင်း၌ ဆိုင်ရှင် အဘိုးအိုတစ်ယောက်အပြင် လူသုံးယောက်
ရှိလေသည်။ ဆိုင်ရှင်မှာ ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးများ အနီးတွင် ဆေးပေါ့လိပ်

အငွေ တခြောင်းခြောင်းဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ နေသည်။ ဧည့်သည်တစ်ယောက် မှာ ကွမ်းဝါးလျက် ကြမ်းပေါက်တွင်းသို့ ကွမ်းတံတွေးကို ထွေးချလိုက်လေ သည်။ ကွမ်းတံတွေးမှာ ကြမ်းပေါက်တွင်းသို့ ချောမောစွာ မကျဘဲ ကြမ်း တစ်ဖက်တွင် နီရဲပေကျ သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ညဖြစ်သဖြင့် ကွမ်း တံတွေး ပေကျသွားသည်ကို မည်သူမျှ ချက်ချင်း မသိကြပေ။ အခြား တစ်ယောက်မှာ ကွမ်းကို ယာလျက် ပါးစပ်ထဲသို့ သွင်းလိုက်၍ လက်ညှိုး များ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သောထုံးကို ခါးပန်းတွင် ပွတ်သပ်လိုက်ရာ ခါးပန်းတွင် ဖြူဖွေးသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ညဖြစ်သဖြင့် ထုံး ပေကျသွားသည်ကို မည်သူမျှ ချက်ချင်း မသိကြပေ။ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်ကား ထမင်း စား သောက်ပြီးဟန် လက္ခဏာ တူပေသည်။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထမင်းများကို စားလျက် နေသေးသည်။ စားရင်း နောက်ဆုံးတစ်လုတ်ကို မျိုချလိုက်ပြီးနောက်—

‘ကိုင်း—အဘိုး၊ ဘယ်လောက် ပေးရမှာလဲ’ ဟု ဆိုင်ရှင်အား လှမ်း မေးလိုက်လေ၏။ အဘိုးအိုလည်း တွက်ချက်၍ တန်ရာတန်ဖိုးကို ပြောလိုက် သောအခါ ထိုဧည့်သည်မှာ ‘အလိုလေးလေး၊ ဈေးကြီးလှချည့်လား အဘိုးရဲ့’ ဟု အလန့်တကြား ဆိုလိုက်ပြန်၏။

‘ဟုတ်တယ် မောင်ရေ၊ ဒီနှစ်တော့ မိုးခေါင်ရေရှားတော့ သစ်သီး ဝလံများ မဖွံ့ဖြိုးကြဘူး၊ ဒီတော့ အဝယ် ရှားရှားပါးပါး ဝယ်ရပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အဘိုးပြောတာလည်း မှန်ပါရဲ့၊ ဒီနှစ်တော့ အတော် ရှားပါးတာပဲ။ မင်းကလည်း ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရဲသားများကို ချောင်လည် အောင် လုပ်ပေးဖို့ဖြင့် စိတ်မကူးပေဘူး၊ ဆင်းရဲသားများရဲ့ ကံကြမ္မာအတိုင်း ထားတာပဲ။ မိုးခေါင်ရင် ရေကန်ဆည်မြောင်းများ ဖောက်ပေးဖို့ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ ဪ...ဆန်စပါးသာ ရှားပါးတယ်၊ သူတောင်းစားကတော့ ဖြင့် ပေါလျက်ပဲ မဟုတ်လား အဘိုးရဲ့’ ဆိုကာ ရုပ်ဖျက်ထားသော ပြည်ကြီး ရှင်အား လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပြည်ကြီးရှင်မှာ အတော်

တုန်လှုပ်သွား၏။ ဒေဝီကလေးတွေကို ပြေး၍ သတိရတော်မူလိုက်သေး၏။

တစ်ဖန် အဘိုးအိုက... ‘ကံပေါ့ မောင်ရာ၊ အဘိုးတို့လည်း အဘိုးတို့ကံအတိုင်းပါ။ သူတောင်းစားလည်း သူတောင်းစားရဲ့ ကံအတိုင်းပေါ့။ သူတို့ရှိလို့လည်း အဘိုးတို့မှာ တစ်ဆုပ်တစ်ခဲ နည်းများမဆို ပေးရကမ်းရ လှူဒါန်းရသပေါ့။ ဟဲ့-ရှေ့ ရှေ့၊ လာယူလှည့်’ ဟု ဆိုကာ သူတောင်းစားဟု အမှတ်ခံရသော ပြည့်ရှင်အား ခေါ်လေ၏။ ပြည့်ရှင်လည်း ထမင်းဆိုင်မှ စကားကို ကြားလိုသေးသဖြင့် ပေးကမ်းသော ထမင်းကိုယူကာ မနီးမဝေး၌ နေပြန်၏။

တစ်ဖန် ထိုလူလည်း ပြုံးလျက် ‘အဘိုး အခု ထမင်းဆိုင်အလုပ်နှင့် အသက်မွေးလာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’ ဟု မေးပြန်၏။

‘အဘိုးရဲ့ ဘိုးဘေးက ဆင်းသက်ပြီး ဒီအလုပ်နဲ့ပဲ အသက်မွေးလာပါတယ်’

‘ဪ-ဒါဖြင့် နှစ်ပေါင်း ပရိစ္ဆေဒ ကြာပါပကောလား၊ အဘိုးတို့ရဲ့ ဆွေမျိုးရဲ့ကံနယ် သိမ်လှချည်လား။ အဘိုးဟာ အခုထက် ချမ်းသာလာပြီ၊ အခု သူတောင်းစားကို လှူဒါန်းရတာထက် ပိုပြီး မလှူဒါန်းချင်ဘူးလား’

‘လှူဒါန်းချင်ပေါ့ မောင်ရာ’

‘အဲ...အဲ... ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ပစ်ချရာ ဘဝကံ တစ်ခုတည်းမှာသာ ယုံပြီး ဝပ်နေလို့ ဘယ်ပြီးမလဲ၊ ကြံရဖန်ရ အားထုတ်ရဦးမှာပေါ့ ဘိုးရဲ့’

‘ဒါတော့ အသိသားပေါ့ မောင်ရာ၊ ဆင်းရဲသားဟာ အစဉ်တစေ ဆင်းရဲနေမယ်ဆိုတာဟာ ဘယ်တရားတော့မှာလဲ။ သို့သော်လည်း တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တဲ့သူတွေက ဖွင့်ပေးသင့် ကူညီသင့်တဲ့ လမ်းတွေကို ဖွင့်မပေးဘဲ ဒီဆင်းရဲသားတွေဟာ ဘယ်နဲ့လုပ် တိုးတက်လာမှာလဲ’

‘မှန်လိုက်တာ အဘိုးရေ၊ သူတို့ကတော့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကြီးနဲ့ နေကြပြီး ဂျွန်တော်တို့ ဆင်းရဲသားတွေကိုတော့ ဘာမျှ ပြန်မကြည့်ဘူး။

တကယ်ဆိုတော့ လူလူချင်း အတူတူပါပဲ။ နို့ပေတဲ့ အခုနေအတိုင်းသာဆို ရင် ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရဲသားများမှာလည်း ဆင်းရဲလို့မဆုံး ဖြစ်တော့မှာပဲ။ သူတို့ ထီးနန်းရှင်များမှာလည်း ထီးတွေနန်းတွေနှင့် ချမ်းသာလို့မဆုံး ဖြစ်တော့မှာပဲ။ ဘယ့်နဲ့သဘောရသလဲ မိတ်ဆွေတို့’ ဟု ဧည့်သည်နှစ်ယောက် အား လှမ်းမေးလိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ ကောင်းကင်မှ လမင်းသည် ခါတိုင်းထက် ထွန်းလင်း၍ လာလေသည်။

အမေးခံရသူ နှစ်ဦးလည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ မကြားဝံ့သော လက္ခဏာဖြင့် သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဆင်းပြေးကြလေ၏။

ထိုအခါ ထွန်းလင်းလျက်နေသော လမင်းလည်း တိမ်ပုပ်များ အအုပ်ခံရသဖြင့် တိမ်အကွယ်တွင် ပျောက်သွားပြန်သတည်း။

ပြည့်ရှင်မင်းလည်း ထိုကဲ့သို့ အပြန်အလှန် ပြောကြသော စကားကို ကြားတော်မူသောအခါ စိတ်မသာမယာဖြစ်၍ တိုင်းသူပြည်သားများအား သနားတော်မူလာလေသည်။ သနားတော်မူပုံမှာ “ဪ...ငါ၏ တိုင်းသူပြည်သားများဟာ အလိမ္မာချင်သားနှင့် မိုက်ကြတယ်၊ တစ်နှစ်လောက်ပင် မိုးခေါင်ရေရှားသဖြင့် ခေါင်သော မိုး၊ ရှားသော ရေကိုတော့ အပြစ်မတင်၊ အာဒိစ္စနေမျိုး ပီသစွာ တာဝတိံသာ ယာမာ တုသီတာပြည်များကပင် ငါ့အား ခန့်ညားရိုသေအောင် တင့်တယ်ယဉ်ကျေးခြင်း အမျိုးမျိုး၊ ထီးနန်းအဆောင်ဆောင်၊ မိဖုရားများစွာ၊ ဘွဲ့ရသောစာဆို ပညာရှိပေါင်းများစွာ၊ ရွှေဖြင့်ဝါဝင်းသော စေတီပုထိုးပေါင်း များစွာတို့နှင့် သိုက်မြိုက်စွာ ခံစားခဲ့သော ငါ ပြည့်ရှင်ဘုရင်ကိုသာ အပြစ်တင်ကြတာပဲ။ ဪ...ငါ၏ တိုင်းသူပြည်သားများဟာ အထင်လွဲကုန်ကြပြီ။ အထင်လွဲတဲ့အတိုင်း သင်းတို့ထင်ရာ လျှောက်လုပ်နေရသဖြင့် ငါ သင်းတို့ကို မသတ်ချင်ဘဲနဲ့ သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲရတော့မယ်။ ဪ...သနားစရာ သနားစရာ”

ဤသို့လျှင် ဘာယာပြည့်ရှင်သည် တိုင်းသူပြည်သားများ အပေါ်၌ မဟာကရုဏာတော် ဖြစ်ဘိ၏။ သို့ဖြစ်ပြီး၍ ထိုလေးလံသော မဟာကရုဏာတော်ကြီးကို သာမည ဘုရင်များ မခံစားကြသော ပင်ပန်းခြင်းမျိုးဖြင့် ဆောင်ရွက်၍ နန်းတော်သို့ ပြန်ကြွလာလေသတည်း။

[၄]

ပြည့်ရှင်မင်းလည်း ရွှေမြို့တော်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသဖြင့် လှမ်းမျှော်၍ ရှုစားတော်မူလိုက်ရာ နန်းဘုံအဆောင်ဆောင်မှ အလင်းတို့ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုဘုံအဆောင်ဆောင်တို့ကား ဒေဝီကလျာကလေးများ၏ ဘုံအဆောင်ဆောင်များပင်တည်း။ ပြည့်ရှင်မင်းလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသည့် လက္ခဏာဖြင့်—

“အင်း...ငါ့ကိုယ်တော် ဤဘာယာနန်းကို သိမ်းမြန်းစဉ် အခါကလည်း ငါ့အား မနာလို ဝန်တိုကြသော တိုင်းသူပြည်သားအချို့ ပေါ်လာခဲ့ပေတယ်။ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကို လက်အောက်ခံ ဖော်ဘွား၊ မြို့စား၊ ပဒေသရာဇ်မင်းများ၏ သမီးတော်များကို အများအပြားယူ သိမ်းပိုက်ရမလားလို့ အပြစ်တင်ကြတယ်။ ငါ့ကိုယ်တော်ကတော့ လက်အောက်ခံ နယ်ပယ်များ သူပုန်မထကြွနိုင်အောင်၊ ဘာယာနန်းကို ဦးခိုက်နေကြရအောင်၊ လက်အောက်ခံ နယ်စားများရဲ့ သွေးသား သမီးတော်၊ နှမတော်များကို မယားဒေဝီအဖြစ်ဖြင့် ချီးမြှင့်ထားတာကိုတော့ သင်းတို့ မသိဘူး။ သင်းတို့ကတော့ ငါ့ဘုရင်ကို တိုင်းပြည်နယ်ပယ် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင် အခြား ကောင်းသော နည်းသစ်၊ စနစ်သစ်များကို ရှာတော်မူပါလား တဲ့။ တယ်... သင်းတို့ တတ်ကြတယ်၊ ငါ့ဘုရင် ပြည့်ရှင်ကိုပင် မနာလိုကြတာပဲ။ ဒီ မနာလိုသူတွေအတွက်တော့ အဆုံးစီရင်ပြီးလို့ အေးချမ်းပါပြီ။ ဟော... အခု မနာလိုတဲ့ လူတစ်ဦးကိုတော့ ထမင်းဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့ပြန်ပြီ။ ငါဟာ သင်းကိုလည်း သတ်မပစ်ချင်ဘူး။

သတ်ပစ်ရင် သူတစ်ယောက်အတွက် အခွန်ဘဏ္ဍာ လျော့သွားပေဦးမယ်။
ငါ့ကိုယ်တော် သင့်အပေါ်မှာ ကရုဏာလည်း ရှိတယ်။ အင်း... တစ်နည်း
နည်းတော့ ကြံဦးမှပဲ” ဟု ညည်းညူတော်မူရှာ၍ နန်းတော်သို့ ဝင်သွားလေ
သတည်း။

[၅]

နောက်တစ်နေ့နံနက် ညီလာခံတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း ကိုယ့်ဘုန်း ကိုယ့်ကံ
အလျောက် စားသောက်ပြီးနောက် သီရိကျော်ခေါင်အမတ်ကြီး တစ်ပါးနှင့်
သာ တိုင်ပင်ပြောဆိုလေသည်။

သီရိကျော်ခေါင်လည်း အလုံးစုံကို ကြားသိရသောအခါ-

‘မှန်ပါ... ဒီ သူတစ်ယောက် အတွက်နဲ့ စိုးရိမ်တော်မမူပါနှင့် ဘုရား။
ယခုအခါ ဆင်းရဲသားများ ရုတ်ခြည်း အလိုရှိကြသော ရေမြောင်း၊ ဆည်ကန်
တို့ကို ဖောက်ပေးတာပေါ့ ဘုရား။ ဘာယာပြည်သူ ဆင်းရဲသားတို့၏
သဘောမှာ ရာဇဂိုဏ်းကို အလွန်တရာ ကြောက်တတ်၍ ၎င်းတို့ဘာသာ
တစ်ဝမ်းတစ်ခါး စားရသောက်ရလျှင် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်လေ့
ရှိကြပါသည်။ ဆည်မြောင်း ချောင်းကန်များကို ဖောက်ပေး၍ ၎င်းတို့
ရွှင်လန်းနေလျှင် ၎င်းတို့၏ တိုးတက်ရေးကို အိပ်မက်မျှ မက်ကြမည် မဟုတ်
ပါ။ ဤအခိုက်တွင် ကိုယ်တော်မြတ်၏ ဘုန်းကံ၌ ပိုမို၍ သက်ဝင်ယုံကြည်
လာအောင်၊ ၎င်းတို့ကိုယ်ကို ၎င်းတို့ အထင်အမြင် သေးသိမ်လာအောင်
စီမံရတာပေါ့ ဘုရား’ ဟု သံတော်ဦး တင်လိုက်လေ၏။

‘ဘယ်လို စီမံမလဲ မောင်မင်း’

‘မှန်လှပါ။ လူသတ္တဝါတို့၏ သဘောတစ်ခုမှာ ၎င်းတို့သည် အယုံ
အကြည်တရားကို အမှီပြု၍ ကိုယ် နှုတ် နှလုံးကို ကျင့်သုံးတတ်ကြောင်း
ပါ ဘုရား။ ထို့ကြောင့် အယုံအကြည်တရားကို ထပ်မံ၍ ပြုပြင်ပေးဖို့
လိုပါကြောင်း ဘုရား’

‘ဘယ်လို ပြုပြင်မလဲ မောင်မင့်’

‘မှန်လှပါ။ ဘာယာပြည်သားတို့သည် စာပေပရိယတ်ကို လွန်စွာ မြတ်နိုးကြပါသည်။ ၎င်းတို့သည် စာပေ အရေးအသား ဟူသမျှ အကုန် အမှန်ချည်း ဖြစ်ရမည်၊ ရှေးဟောင်းဟူသမျှ အကုန် လိုက်နာအပ်သည်ဟု ထင်ကြပါသဖြင့် ပြည့်ရှင်မင်း၏ ဂုဏ်ကို မိုးထိအောင် မြှောက်မြင့်၍ ဘာယာ ပြည်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားလျှင် ဘာယာပြည်သားတို့၏ စိတ်၌ ကိုယ် တော်မြတ်အပေါ်တွင် ထပ်မံကာ ယုံကြည်ကိုးစားလာ၍ မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့ အားမကိုးချင်ဘဲ ဖြစ်လာပါလိမ့်မည် ဘုရား’

‘မှန်ပေတယ်-မောင်မင့်၊ သူတစ်ပါးကို အားကိုး၍ နေသမျှဖြင့် အကြံတုံး ဉာဏ်တုံး ဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့၏ တိုးတက်ရေးကို အိပ်မက်မျှ မက်နိုင် ကြမည် မဟုတ်ပေဘူး မောင်မင့်’

‘မှန်လှပါ။ ဘာယာပြည်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ရေးသားရာတွင် (၁) ဘာယာ ပြည့်ရှင်မင်းများသည် မိုးပေါ်က ကျလာသူများ၊ နေမျိုးအာဒိစ္စများ၊ သို့မဟုတ် နဂါးက မွေးဖွားလာကြောင်း၊ ဥက ပေါက်လာကြောင်းများကို အရေးတကြီး ရေးသားရမည်။ (၂) ၎င်းတို့သည် တိုင်းသူပြည်သားကို မစစ်ဆေးဘဲ သတ်ပိုင် သည်၊ ထင်ရာပြုနိုင်သည် ဟူ၍ ရေးရမည်။ (၃) ပြည်သူ ဆင်းရဲသား အကြောင်းများကို အရိပ်အငွေ့မျှ မထည့်သွင်းရ။ (၄) နောက်ဆုံး အချက် တစ်ခုမှာ ငါ့မင်းသာလျှင် တန်ခိုးကြီးသည်၊ ငါ့အမျိုးသာလျှင် မြတ်သည်၊ ငါ့စာပေသာ ပညာပါသည် ဟူသော (ငါ)တည်းဟူသော ဝံသာနု တရား သဘော ပါအောင် ရေးရပါမည် ဘုရား’

‘ကောင်းလှပြီ မောင်မင့်၊ နက်ဖြန် နံနက်ကစ၍ ပညာရှိများနှင့် တိုင်ပင်၍ ရေးသားရမည်’

ဘာယာပြည်ရှင်လည်း ယင်းကဲ့သို့ လေးနက်သော အမိန့်တော် ထုတ်ပြန်၍ ညီလာခံ စဲလိုက်လေသတည်း။

အခန်း (၂၃)
မိုးကျရွှေကိုယ်ပေါ်လာခြင်း

[၁]

ဘာယာပြည်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရှင်ရှင်လူလူ ပညာရှိတို့ စီမံရေးသားကြသည်မှာ ခြောက်လမျှ ကြာခဲ့ပေပြီတကား။ ဘယ်ကဲ့သို့သော စာအုပ်မျိုး ဖြစ်မည်မသိ။ ထိုခြောက်လ အတွင်းတွင် ဘာယာပြည်ရှင်နှင့်တကွ မင်းမှူးမတ် ပညာရှိ သုခမိန်အပေါင်းတို့သည် နန်းတွင်းနန်းပြင်ဝယ် ပျားပန်း ခပ်သကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးသွားလာလျက် နေခဲ့ကြ၏။ ပိုးပုရွက်များကဲ့သို့လည်း မနားမနေ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြ၏။ အချို့တို့မှာ စာဟောင်းပေဟောင်းများကို လှန်လှောရှာဖွေ၍ အမှတ်အသားများကို စုံစမ်းကြလေသည်။ အချို့တို့မှာ စာအုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အထမြောက်အောင် စဉ်းစားခန်း ဝင်ကြလေသည်။ အချို့တို့ကား ပေကညစ် အစုံဖြင့် ရေးသားကြလေသည်။ အားလုံး အလုပ်နှင့်လက် မပြတ် ဖြစ်ခဲ့ကြသတည်း။

ယခုအခါတွင် ခြောက်လလည်း ကုန်ဆုံး၍ စာအုပ်လည်း ပြီးစီးသဖြင့် ဘာယာပြည်တွင်း၌ ပြည့်ရှင် ဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြီးကြပ် ပြင်ဆင်သော ထိုစာအုပ်ကို ကြော်ငြာလေသတည်း။ ကြော်ငြာသော နေ့၌ကား ဘာယာပြည်၌ မဖြစ်စဖူး တဆန်းတထူး ဖြစ်လေသည်။

နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘာယာစည်တော်ကြီးကို အချက်ပေါင်းများစွာ တီးခတ်သဖြင့် ဘာယာတစ်မြို့လုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဆူညံလေသတည်း။ ဘာယာပြည် အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်၏ တစ်ခဲနက်သော အသံကြီးပင် တကား၊ ဘာယာပြည်သူပြည်သားတို့၌ စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာပင် တကား။ အတန်ကြာလျှင် နန်းတော်တံခါးဝမှ လက်နက် လေးမြား၊ လှံ၊ ဓား၊ ကာလွှား၊ ဒိုင်းတို့ကို ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်လျက် ခြေလျင်စစ်သည်တော်တို့ ထွက်လာကြကုန်၏။ ၎င်းတို့၏ နောက်မှ တံခွန်

ကုက္ကားတို့ကို တလူလူလွှင့်လျက် မြင်းသည်တော်များလည်း ထွက်လာပြန်သည်။ ၎င်းနောက် ပြာသာဒ်များဖြင့် တင့်တယ်ကြသော ဆင်တပ်လည်း ခမ်းနားစွာ၊ လေးကန်စွာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ထွက်လာပြန်သတည်း။ ထိုဆင်တပ်၏နောက်မှ ဘာယာပြည် အတ္ထုပ္ပတ္တိ ပေထုပ်ကြီးသည် ရတနာအမျိုးမျိုးဖြင့် ထိန်လျှံဝင်းပလျက် ကနက္ကဒါန်ထီးအောက် ဆင်ဖြူတစ်စီး၏ ကျောပေါ်တွင် တင်ကာ လိုက်ပါလာလေသတည်း။ ထိုဆင်ဖြူ၏ ဘေးပတ်ရံတွင် သုခမိန်တို့ကား ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်များကို ဝတ်ဆင်၍ ယပ်များကို ကိုင်ဆောင်လျက် လိုက်ကြလေသည်။

[၂]

ယင်းသို့ ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ပေထုပ်ကြီး လှည့်သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဘာယာပြည်သားတို့သည် ဦးညွှတ်၍မဆုံး၊ ဦးခိုက်၍မဆုံး ရှိကြလေသည်။ ပေထုပ်ကို မြင်လျှင် မရိုသေသူ မရှိ။ ခမ်းနားသော အခြွေအရံ၊ မြင်း ဆင် လှံ ဓား ကာလွှားတို့ အခြွေအရံဖြင့် လှည့်လည်၍လာသည်ကို အံ့အားသင့်၍ ငေးမောနေသော ကလေးသူငယ်များကိုပင် ၎င်းတို့၏ မိခင်ဖခင်တို့က ဦးနှိမ်ကြစေသည်။ ဝပ်တွားကြစေသည်။ ကလေးတို့လည်း လက်ဦးတွင် ဘုမသိ ဘမသိ ဦးနှိမ်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် နောင်အခါ၌ လူကြီး ဖြစ်လာကြဦးမည့် ထိုကလေးတို့သည် ထိုဘာယာပြည် အတ္ထုပ္ပတ္တိ ပေထုပ်ကို မြင်တိုင်း ဦးနှိမ်ကြတော့မည်တည်း။ ပေထုပ်ကိုမြင်လျှင် လက်ယှက်ချင်သောစိတ်များ ပေါ်ပေါက်ချင်ကြတော့မည်တည်း။

[၃]

ထိုပေထုပ်လည်း အစဉ်အတိုင်း မြို့ပြင်လေးရပ်၌ လှည့်လည်ရင်း အများပြည်သူတို့၏ ဝပ်တွားဦးနှိမ်ကြသော ဦးခေါင်းများကို ခန့်ညားစွာ ရှုစားလျက် နန်းတော်သို့ ဝင်လေသတည်း။ နန်းတော်သို့ ဝင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်

ဘာယာပြည် ရာဇဝင်၌ အနန်းတွင်လောက်အောင် အကြံကြီးတစ်ခု ကြုံလေတော့သည်။

၎င်းကား ငလျင်ကြီး သည်းစွာ တုန်လှုပ်လေသည်။ အနောက်ဘက် တစ်ခွင်တွင် တိမ်နီတို့သည် ပျံသန်းလေသည်။ နေမင်းလည်း လင်းတစ်ခါ မှိန်တစ်လှည့်နှင့် မျက်တောင်ခတ်လေသည်။ ကြယ်တာရာတို့လည်း ကောင်းကင် အလုံးဝယ် ဗရုန်းသုန်းကား ဖြစ်ကြလေသည်။ ပန်းနီနီတို့သည် မိမိတို့ဘာသာ မပွင့်ဘဲ ဘာယာထီးပြာသာဒ်ဘက်သို့ တညီတညွတ်တည်း ဦးခိုက်၍ ပွင့်ကြသည်။ ပန်း ပြာပြာ၊ ဝါဝါ၊ ဖြူဖြူ၊ စိမ်းစိမ်း တို့ကလည်း ထိုနည်းအတူပင် ပွင့်ကြလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ တောတောင်ရေမြေတည်းဟူသော ဩကာသ လောက တစ်ခုလုံး ချောက်ချားနေစဉ် သတ္တလောကကြီးကလည်း အငြိမ်မနေ၊ ကျွမ်းထိုး မှောက်ခုန်ဖြစ်လျက် နေသည်။ ဘာယာနန်းတော်ကြီးမှတစ်ပါး အခြား အိမ်အပေါင်းတို့သည် သွက်သွက်ခါ တုန်လှုပ်ကြလျက် ဘာယာ နန်းတော်ဘက် တူရူသို့ ယိုင်၍ နေကြသည်။ မည်သည့်အိမ်မျှ မိမိ၏ တိုင်များပေါ်တွင် မတ်မတ်မားမား မတည်ကြတော့ချေ။ ဘာယာပြည်သား တို့သည်လည်း လက်ဦး၌ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် လန့်ဖျပ်သော စိတ်တို့သည် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်သော ဘဝကို ကူးကြလေသည်။ အချို့တို့သည် လက်ပန်းပေါက်ခတ်၍ ‘ငါတို့၏ပြည်သည် တန်ခိုးကြီးတော့မည် တကား။ ငါတို့ပြည်ကို ဘယ်ပြည်သည် လက်ဖျားနှင့် တို့နိုင်တော့အံ့နည်း’ ဟု ကြုံးဝါးကြွေးကြော် ကြလေသည်။ မြေကြီး တုန်လှုပ် သောကြောင့် အိမ်တို့လည်း တုန်လှုပ်ကြသဖြင့် ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးများ ပြိုကွဲ ပျက်ပြားကုန်ကြသော်လည်း ဘာယာပြည်သားတို့သည် ဘာယာပြည် ကြီး တန်ခိုးကြီးတော့မည်၊ ဘာယာပြည်ရှင်မင်း ဘုန်းကြီးတော့မည်၊ ဘာယာ ပြည်ကြီး အတုမရှိ စသော အမြော်အခေါ် အတွေးအလွမ်းများကို မြော်ခေါ် တွေးလွမ်း၍ အလိုလို စိတ်ထဲ၌ အရသာ ရှိကြလေသည်။ အိမ်တစ်အိမ်တွင်

ပေထုပ် အခမ်းအနားကို ကြိုဆိုရန် လေထဲ၌ လွင့်တင်ထားသော တံခွန်တိုင်သည် ယိုင်လဲပြိုကျ၍ အနားက လူသုံးလေးယောက်၏ ဦးခေါင်းများကို ရိုက်ခွဲလိုက်သော်လည်း ထိုလူသုံးလေးယောက်သည် ပြုံးပြုံးကလေး ဆဲလိုက်ကြလေသည်။ ဤမျှလျှင် အသက်ကို ပမာဏ မပြု၊ ဘာယာပြည် အတုမဲ့မည်၏ နိမိတ်၏ အာရုံကို ခံစားကြလေသည်။

ဘာယာပြည်သူ လူသားများသာလျှင် တက်ကြွကြသည် မဟုတ်။ ဥဩငှက်များလည်း မိမိတို့ဘာသာ သာယာစွာ အော်မြည်လျက်နေသော မိမိတို့၏ သီချင်းကို ရပ်စဲလျက် ဘာယာနန်းတော်ဘက်သို့ တောင်ပံများကို ယှက်ကာ ကန်တော့ ဦးနှိမ်ကြလေသည်။ ဇီးကွက်များလည်း နေ့ခင်းကြောင်တောင် ညောင်ခေါင်းဖျားမှာ ဦးခေါင်းများကို ပြု၍ တွန်မြည်ကြသည်။ ယုတ်စွာအဆုံး နွားခြေရာကွက်ထဲ၌ ဝပ်နေကြသော ဖားသတ္တဝါများပင် ‘ငါနေသော ဤရေကွက်သည် ဤစကြဝဠာ၌ အကြီးဆုံးသော သမုဒ္ဒရာ ပါတကား’ ဟု ကြိမ်းဝါးကြလေသတည်း။

[၄]

ယင်းသို့ ဘာယာပြည်ရှိ ဩကာသလောကရော၊ သတ္တလောကရော ကသော ကမျော တုန်လှုပ် ချောက်ချားပြီး၍ အတန်ကြာကာလ တောင်ဘက်မြို့ရိုးမှ မှိုင်းအုံ့၍ လာလေသတည်း။ ဘာယာပြည်သားတို့လည်း ဒုတိယအကြိမ် ထူးဆန်းလာပြန်သည်ကို အံ့ဩချင်ကြသေးသဖြင့် အိမ်မှ ကိုယ်စီကိုယ်ငှထွက်၍ ကြည့်ကြပြန်သတည်း။ ထိုမှိုင်းအုံ့သော အရာဝတ္ထုလည်း ပြင်းပြသော လေအဟုန်ကိုပြုကာ ဘာယာပြည်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာလေသတည်း။

အတန်ကြာလျှင် မြို့ရိုးကို ခုန်ကျော်၍ ဝင်လာလေသတည်း။ ထိုအရာဝတ္ထုကား အခြား မဟုတ်၊ မြင်းနှင့် ၎င်း၏ မြင်းစီးသူရဲတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ မြင်းမှာ ဘာယာပြည်သားတို့၏ အိမ်တစ်လုံးစာလောက်

ရှိသည်။ အရောင်ကား ဆွတ်ဆွတ်ဖြူဖွေးသောအရောင် ဖြစ်သည်။ အလွန်
တောင့်တင်းခိုင်မာသော ကိုယ်ကာယလည်း ရှိသည်။ မျက်လုံးများမှာ
ခက်ထန်လှလေသည်။ ဆတ်သော အမူအရာလည်း ရှိလေသည်။ မြင်းစီးသူရဲ
မှာလည်း ဘာယာပြည်သားထက် အဆသုံးဆယ် ကြီးမားလေသည်။
မည်းနက်သော ကမ္မလာကို ခြုံလျက် ရှိလေသည်။

ဘာယာပြည်သားတို့လည်း မိမိတို့ထက် အဆမတန် ကြီးမားကြ
သော မြင်းနှင့် မြင်းစီးသူရဲကို မြင်ကြသောအခါ ထိတ်လန့်ကြ၍ တုတ်
ဓား လက်နက်တို့ကို ကိုင်ဆွဲလျက် ဝိုင်းလာကြလေသည်။ မြင်းလည်း
မားမားမတ်မတ် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် အမြီးကို ခတ်လိုက်ရာ ဘာယာ
ပြည်သား သုံးဆယ်လောက်မှာ မြင်းမြီးကို မခံရပ်နိုင်ဘဲ လဲ၍ သေကြလေ
သတည်း။ တစ်ဖန် မြင်းလည်း အသက်ကို ရှူထုတ်လိုက်ပြန်ရာ အခိုးတို့
သည် ဘာယာပြည်သား တစ်ဆယ့်ငါးယောက်လောက်ကို တိုက်လွှင့်လိုက်
ပြန်သတည်း။ မြင်းစီးသူရဲမှာကား မြင်းပေါ်တွင် ခန့်ညားစွာ တိုင်လျက်နှင့်ပင်
ဇက်ကို ချုပ်တင်းလိုက်သဖြင့် မြင်းလည်း ငြိမ်သက်၍ သွားလေသတည်း။

ဘာယာပြည်သားတို့လည်း မတွေ့စဖူး ဤလူထူးနှင့် မြင်းထူးကို
ရန်မူရန် အားလျှော့၍ လွတ်လပ်ရာသို့ ပြေးကြတော့မည် ပြင်ဆင်ကြရာ
ထိုမြင်းစီးသူရဲလည်း ကမ္မလာနက်ကို မဖွင့်သေးဘဲ ပြေးမည်ပြင်နေသော
ဘာယာပြည်သားတို့အား လက်ယပ်ခေါ်၍ ‘အို-အချင်းတို့၊ ငါကား အသင်
တို့ ဦးတိုက်ကြသော ဘာယာပြည်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိပေထုပ်က ဆင့်ခေါ်လိုက်
သဖြင့် ယခု ရောက်လာရသည်တကား။ ရှောင်ရှား၍ မသွားကြနှင့်၊ ငါနှင့်
တကွ ငါ့မြင်းတော်၏ စွမ်းအားသည် အသင်တို့အတွက် ဖြစ်ပေသည်’
ဟု မင်္ဂလာမော်ကွန်း နှုတ်ဘိသိက် သွန်းလိုက်လေသတည်း။

[၅]

ဘာယာပြည်သားတို့လည်း အတန်ငယ် တန့်ရပ်လျက် စကားမေးမရ ဖြစ်ပြီး
မှ သတိရပြန်၍ ထိုထူးခြားသော မြင်းဖြူဖြူနှင့် မြင်းစီးသူရဲ မည်းနက်နက်

အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြ၏။ ထိုအခါ မြင်းစီးသူရဲလည်း မည်းနက်သော ကမ္မလာကို လှုပ်လေ၏။ ကမ္မလာ မည်းနက်၍ ကြောက်စရာကောင်းသလောက် မြင်းစီးသူရဲမှာ လှပသော အဆင်းဖြင့် ပြည့်စုံ၍ ချစ်စရာကောင်းလေသည်။ ဘာယာပြည်သားတို့ မျက်လုံးပြူး၍ အံ့အားသင့်ကြပြန်သတည်း။

မြင်းစီးသူရဲမှာ ပိတုန်းရောင် သျှောင်တစောင်းဖြင့် တင့်တယ်လျက် လဝန်းကဲ့သို့ ကြည်လင်သော မျက်နှာလည်း ရှိလေသည်။ ကိုယ်ဝယ် ဝင်းပသော စလွယ်လည်း ရှိသည်။ ယာဘက်လက်ဝယ် သံလျက်ကို စွဲကိုင်ထား၏။ ခါးဝယ် နတ်ပုဆိုးဟု ခေါ်ဝေါ်သော တိမ်မီးခိုးရောင် ပုဆိုးကို ဆီးလျက် ထားလေသည်။

‘အို-အချင်းတို့၊ ငါကား ဘာယာပြည်ရှင်၏ ရှေးဘဝက သားရတနာတည်း။ ရှေးဘဝက အသင်တို့၏ ဘာယာပြည်ရှင်သည် နေနတ်သားတည်း။ မိဖုရားကား ရေနဂါးမတည်း။ ၎င်းတို့ သင့်မြတ်ကြသဖြင့် အခါတစ်ပါး၌ ရေနဂါးမတွင် ဥတစ်လုံး ပေါက်လာ၏။ ထိုဥကို ဂဠုန်သုတ်၍ တာဝတိံသာသို့ ချီယူသွားရာ တာဝတိံသာ၏ လေညင်းဖြင့် ထိခတ်သဖြင့် ထိုဥမပေါက်ဘဲ နေသည်မှာ ကာလတောင်တာ ကြာမြင့်လှပေသည်။ ယခုအခါ ဘာယာပြည်မှ သည်းထန်စွာ မြေငလျင်လှုပ်သဖြင့် ထိုဥလည်း လှုပ်ရှား၍ လူ့ပြည်သို့ ကျရောက်လာရာ၊ လမ်းခရီး၌ လူတို့ရှုရှိုက်သော လေဖြင့် ထိခတ်သဖြင့် ဥကွဲ၍ ငါနှင့်တကွ ငါ၏မြင်းသည် ပေါက်လာတော့သတည်း။ ငါ့ဖကား နေနတ်သား၊ ငါ့မိကား ရေနဂါးမ၊ ငါကား မိုးကျရွှေကိုယ် လူသားလျှင် ဖြစ်တော့သည်။ ယခုအခါ အသင်တို့၏ ဘာယာပြည် အတ္ထုပ္ပတ္တိပေထုပ်က ကယ်ပေသဖြင့် ငါ ရောက်လာရသည်။ ငါ့အား ဦးညွှတ်ကြလော့’ ဟု တစ်ခဲနက် သာယာသော အသံဖြင့် မိန့်လိုက်လေသတည်း။

ဘာယာပြည်သားတို့လည်း အညီအညွတ် ဦးတိုက် လက်ယှက်လေသတည်း။

တစ်ဖန် ‘အို...အချင်းတို့၊ ငါကား ယခုအခါ လူသားဖြစ်သဖြင့် နူးညံ့သော နှလုံးသားနှင့် ပြည့်စုံသော်လည်း နေကဲ့သို့ ပြင်းထန်သောမာန ရှိသည်။ နဂါးကဲ့သို့ ပြင်းထန်သော အဆိပ်အတောက်လည်း ရှိသဖြင့် ငါကား လူပင် ဖြစ်သော်လည်း သင်တို့နှင့် မတူသေး၊ သင်တို့ထက် မြတ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြတ်သောသူ၏ စကားသည် မိုးကြိုးသွားကဲ့သို့ တည်စေရမည်။ ဤစကားသည် မှန်၏။ ထို့ကြောင့် ငါ့စကားကို ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် လိုက်နာရချိန်မည် တကား။ ယခု ငါသည် ခမည်းတော်ထံသို့ အဖူးအမြော် ဝင်ချင်သည်၊ ငါ၏ နောက်ကနေ၍ လမ်းပြလော့’ ဟု ဆိုပြန်ရာ ဘာယာ ပြည်သားတို့လည်း ပင့်ဆောင်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေသတည်း။

[တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၆၁၊ ဇွန်၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၇၄]